

Cocon

Jaargang 20

April 2020

BESTUUR van de FNG:

Jack Keijzer	voorzitter	telefoon 06-38546808
Saskia Wolters	secretaris	secretariaat@fngnederland.nl
Hans Suringa	penningmeester	NL 25 INGB 0008400643 t.n.v. de FNG
Wicky van der Meijs	bestuurslid	
Rien Verbiest	bestuurslid	

Cocon

REDACTIE:

Paul Kuiper	tel. 074-2439826	kuiper.p@tiscali.nl
Rien Verbiest	tel. 06-51346075 / 023-5263518	rienverc@xs4all.nl
Margreet Scholing	tel. 06-37317070	margreetscholing@gmail.com
Kim Gijsbertsen	tel: 0614023903	mevrouwgijsbertsen@gmail.com

Gastschrijvers:

Jan Bouman
Gert Jan Slump

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws graag zenden naar: rienverc@xs4all.nl, of naar
Rien Verbiest
Rechthuisstraat 24
2024ED HAARLEM

De Cocon is een kwartaaluitgave van de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers
en als zodanig te vinden op de website van de FNG.

Toezending van een hard-copie is mogelijk aan alle ingeschrevenen van de FNG.

De volgende Cocon verschijnt uiterlijk op 1 juli 2020.

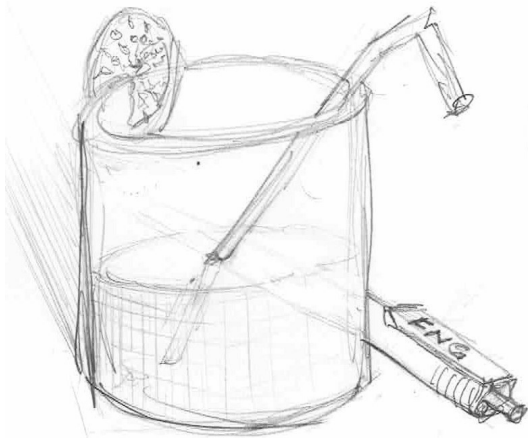
Kopij vóór 30 mei 2020 sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor (te lange) bijdragen indien nodig in te korten.

VAN DE REDACTIE

Hoe verleidelijk is het om meteen bij het zien van de voorplaat te proberen de gedachten te raden van de maker, van Rien Verbiest dus. Wat heeft hem bezielde om juist dit te tekenen? Wat heeft hij gedacht bij het tekenen? Wat had hij voor ogen? Of: wie had hij voor ogen?

Maar ik zal de verleiding weerstaan, want wat ik ook bedenk – het blijft gissen. Ik ga maar eens gewoon kijken naar wat ik zie. (Meteen denk ik aan een spelletje 'Ik zie, ik zie wat jij niet ziet'. Trouwens, dat is nog niet eens zo gek, want als je in een museum naar een willekeurig schilderij kijkt, zie je gegarandeerd iets anders dan een andere beschouwer. Ik zie, ik zie wat hij niet ziet. Omgekeerd is dat natuurlijk ook zo: hij ziet, hij ziet wat ik niet zie).

Zien begint met kijken en als ik naar de voorplaat kijk, dan staat daar een glas, half vol of half leeg, een geknakt rietje, een schijfje citroen en nog iets wat er naast ligt. Een tube verf? Een tube tandpasta? Een injectienaald? Ho! Er staat op dat voorwerp: FNG. Dat klinkt in ieder geval vertrouwd. En het geheel bevindt zich op een – ja wat is het eigenlijk? Een vel papier? Een stuk doek? Is het bedoeld om op te hangen?

Allemaal vragen die ik niet kan beantwoorden. Die ik ook niet wil beantwoorden.

Maar wat doet zo'n plaat nou met mij? En daar gaat het denk ik om. En dan nog niet zozeer met mij, met Paul Kuiper, maar met ieder die er naar kijkt.

We kennen allemaal de uitdrukking van het glas dat half vol is of half leeg. 't Is maar hoe je het bekijkt, hoe je het ervaart.

Er is kennelijk uit gedronken, want het rietje is gebruikt. Heeft er een kind uit gedronken? Ons kind? Is er zo ruw mee omgegaan dat het rietje knakte? Is het moedwillig stukgemaakt? Staat dat rietje voor alles wat met opzet stukgemaakt is? Symboliseert dat geknakte riet het geknakte leven van mijn kind? Wie zal het zeggen?

Ach, misschien werd degene die aan het drinken was wel wreed gestoord en was er zelfs geen tijd meer om het glas leeg te drinken.

Tja, en dan die citroenschijf. Zou die uitdrukking geven aan al het zure in ons leven? Al het wrange?

En dan ligt daar als terloops achtergelaten dat FNG-ding. Maar dat betekent in ieder geval voor mij een verbindende factor, want in de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers komt alles samen. Denk aan het plezier waarmee aan het leegdrinken van dat glas is begonnen. Denk aan de abrupte onderbreking van dat plezier. Denk aan het zure dat zo vaak het zoete heeft verdrongen. Denk aan al wat gebroken is in ons leven. Maar dan is vlak daar bij weer de FNG.

Misschien ben ik nu al veel te veel aan het verklaren en dat is niet mijn bedoeling. Het enige wat ik wil is proberen mijn gevoelens onder woorden te brengen. Maar wel in de hoop dat u, lezer(es) van deze Cocon, een klein eindje met mij mee kan gaan in dit gepeins.

Het is alweer lente als deze Cocon verschijnt, de tijd van nieuw ontluikend leven en hoe wrang kan dat zijn wanneer in ons leven dat wat zo mooi was of zo mooi had kunnen worden geen leven meer heeft.

Toch is het de wens van de redactie dat u, al is het maar soms, het leven lief kunt hebben.

Namens de redactie,

Paul Kuiper

Hoe het was

Het eerste kwartaal van 2020 zit er alweer op. Per 1 april nemen wij afscheid van ons bestuurslid Rikus Scholing. De laatste jaren heeft Rikus zich als bestuurslid met name bezig gehouden met de organisatie van de landelijke bijeenkomsten bij de Muur; Naamplaatjesdag en Lichtjesavond. Wij danken Rikus voor de vele jaren dat hij zich heeft ingezet voor de lotgenotenorganisaties VVRS en later de FNG. Wij zijn druk bezig om het bestuur te completeren en zijn heel ver met een kandidaat.

Het bestuur gaat weer verder met haar streven wat stappen te zetten die onze positie in het strafrechtstelsel verbetert.

Ook op het terrein van de problematiek rondom buitenland moord zijn wij druk bezig. De werkgroep die zich hiermee bezighoudt heeft op 18 januari jl. een gesprek gehad met een afvaardiging van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Wij hebben er vertrouwen in dat er de komende tijd stapjes in de goede richting worden gezet.

Het bestuur heeft ook gereageerd op een brief van de Minister Dekker aan de Tweede Kamer waarin o.a. wordt uitgelegd waarom de nabestaanden van de slachtoffers van moord in het buitenland, zeker buiten de EU geen aanspraak kunnen maken op een nabestaanden-uitkering. Wij strijden al jaren voor een fonds om ook deze nabestaanden tegemoet te komen. Voor nu lijkt dit fonds er niet te komen; vooralsnog geven wij niet op.

De afgelopen periode is het bestuur ook bezig geweest om bijeenkomsten voor u te agenderen. In januari hadden wij een succesvolle bijeenkomst in Almere; een vragenuur aan een panel bestaande uit vertegenwoordigers van Slachtofferhulp Nederland, Buitenlandse Zaken, Openbaar Ministerie, Schadefonds Geweldsmisdrijven, en twee strafrechtadvocaten. Gespreksleider hier was Peter R. de Vries.

Ook hebben wij daar gezamenlijk naar de aangrijpende documentaire "Overleven" gekeken en gesproken.

In maart was de bijeenkomst met broers en zussen. Een belangrijke groep ook; de pijn en het verdriet van deze groep is ook intens en het is mooi dat lotgenoot Joske Kuut dit wederom heeft georganiseerd.

Joske, veel dank hiervoor.

Wat wordt verwacht

Op 5 april staat er een wandeling in Almere op het programma. Deze dag wil het bestuur ook verantwoording afleggen aan u. Als stichting zijn wij dit niet verplicht maar wij willen transparant zijn naar onze achterban. Uiteraard zal er volop gelegenheid zijn om uw vragen aan ons te stellen.

Op 25 april staat in Heiloo een bijeenkomst op de agenda met als thema "Rouwverwerking". Dhyan Duijn heeft zich ingespannen om een zeer goede, inspirerende spreker hiervoor te benaderen en met succes; Manu Keirse.

Wij hopen van harte dat u ook hierbij aanwezig kunt zijn. U kunt zich rechtstreeks bij Dhyan Duijn opgeven. Voor FNG leden is dit kosteloos. Het e-mailadres van Dhyan is: dhyanduijn@gmail.com

Op 16 mei is het weer de dag dat nabestaanden een naamplaatje met hierop de naam van hun dierbaren op het monument 't Onbevattelijke kunnen plaatsen.

De uitnodiging hiervoor heeft u gehad. U kunt zich aanmelden bij Wicky van der Meys. Haar e-mailadres is: wicky@prof-hostess.com

Volgende maand is het 25 jaar geleden dat de eerste lotgenotenorganisatie is opgericht. Toen was er helemaal niets. Nabestaanden werden bijna letterlijk aan hun lot overgelaten. Wat een immens verschil met nu.

Het bestuur wil graag stilstaan bij het feit dat wij met elkaar in 25 jaar tijd een enorm verschil hebben gemaakt in de bejegening van een ieder die in het rechtssysteem zit (O.M., Rechters etc) naar ons toe, maar ook naar onze positie in het strafrechtstelsel. Wij, lotgenoten, mogen daar best trots op zijn.

Op 4 of 5 juli a.s. (naar uw keuze) kunnen wij het er uitgebreid over hebben tijdens een boottocht van Alkmaar naar Zaandam v.v. met wandeling in de Zaanse Schans. U komt toch zeker ook? Opgeven kan via de website www.fngnederland.nl

Tot slot: wij hopen met deze bijeenkomsten weer een steentje in de rivier te leggen dat er voor zorgt dat de stroming weer een andere weg zal kiezen; een weg naar uw herstel.

Jack Keijzer, Voorzitter

Het is een goede traditie om in december als ouders van een vermoord kind bij elkaar te komen in Leusden.

De zaal is klaar voor onze ontvangst, maar eerst gaan we naar de kerk om de foto van ons kind op de tafel te plaatsen. En daarna is er alle gelegenheid om elkaar te ontmoeten. Om elkaar te spreken en elkaars verdriet te delen.

In de sfeervolle ruimte van de kerk nemen we plaats. Twee ouders steken de herdenkingskaars in de namenschaal aan – een ontroerend moment, telkens weer. We luisteren naar warme woorden, naar inspirerende voordrachten, naar gedichten.

Leo Fijen, onze vaste gast, leest de naam van ons kind en we steken een kaars aan bij de foto. Het is stil.

Omdat Paul Snoek en zijn koor vandaag verhinderd zijn, luisteren we nu naar Berdien Stenberg en haar fluitspel, begeleid door haar pianiste. Een warm applaus is hun deel, hun welverdiende deel.

Geen bijeenkomst zonder een officieel gedeelte en zo ook vandaag. Nu de fusie van de Federatie Nabestaanden Geweldslachtoffers, FNG, helemaal rond is, is het tijd om afscheid te nemen van Jan van Kleeff, jarenlang voorzitter geweest van de VOVK en van de FNG. Tijd om afscheid te nemen van Ron Sluijs, jarenlang secretaris van de VOVK. Tijd om afscheid te nemen van Frans Martens, jarenlang penningmeester van de VOVK. Hulde voor deze mensen!

Ook een woord van dank voor de onvermoeibare en onmisbare dames van de keuken, wier gastvrijheid ons steeds weer raakt. Altijd is er koffie, thee, iets lekkers daarbij. En wat doet ons dat goed!

Na het toch altijd weer plechtige gedeelte van de dag is er weer volop gelegenheid om met elkaar te praten en misschien is dat wel het mooiste van zo'n dag.

Maar een decemberbijeenkomst zonder een afsluitend buffet is eigenlijk niet denkbaar. Je komt bovendien weer even in beweging.

Hoe zinvol het ontstaan van de FNG ook is, hoe goed al de door de FNG georganiseerde activiteiten ook zijn en die we geen van alle zouden willen missen –de decemberbijeenkomst in deze intieme zetting-moet blijven!

Paul Kuiper

Janneke van der Staaij droeg bij de december-bijeenkomst in Leusden het volgende voor:

Omdat we vandaag onze dierbare kinderen herdenken, en mooie herinneringen die we aan hen koesteren met elkaar delen, wil ik graag van de gelegenheid gebruik maken om een gedichtje voor te lezen: een ode aan mijn dochter Juliette die op zeventienjarige leeftijd werd vermoord. Een vriendin stuurde op haar sterfdag een kaartje met een gedichtje van Toon Tellegen. Ze schreef er bij: "alsof de schrijver jou gekend heeft lieve Juliette"

*"Wat is mooi?" vroeg de mier.
Hij droeg een geel jasje.
"Als je iets ziet of hoort "
zei de vlinder,
"en het is net of iemand je hart aait"*

Dankbaar ben ik voor de zeventien jaren die ze bij ons was en van haar heb mogen genieten. Maar er is ook het grote verdriet en het gemis, mooi en zuiver verwoord in een gedicht van, nogmaals: Toon Tellegen*:

Er zijn uren...

*Er zijn uren
zonder jou. Soms. Misschien. Het is denkbaar.
Er zijn rivieren vol oevers met boterbloemen
zonder jou. Boten met hakkende motoren,
stroomopwaarts,
zonder jou.
Er zijn wegen zonder jou. Zijwegen, ongelukken,
greppels.*

*Vlinders zonder jou zijn er, en distels.
Ontelbare.
Er is misnoedigheid zonder jou. Laksheid.
Angstvalligheid.
Er is geen uur voorbij,
er is nog geen uur voorbij gegaan.*

* Toon Tellegen
uit: Mijn Winter
Querido Amsterdam 1987

De locatie aan de **Transistorstraat in Almere** wordt langzamerhand een vertrouwd adres, vooral ook vanwege de voortreffelijke verzorging door de daar opererende Stichting Broodje Hagelslag.

Het was een volle dag met een gevarieerd programma dat al vanaf 09:30 begon met de film die nabestaanden van onopgeloste moorden gemaakt hebben om in de gevangnissen te tonen. De film is bedoeld om gedetineerden te confronteren met de pijn van nabestaanden waarbij de moord niet is opgelost. Deze nabestaanden hopen dat getuigen gaan praten.

Daan Annegarn, Recherchekundige, hield een presentatie over een wetenschappelijk onderzoek naar coldcase zaken. Doormiddel van een PowerPoint toonde hij wat kan bijdragen tot het oplossen van een coldcase, daarbij spelen getuigen die wel of niet in vertrouwen zijn genomen door de dader, de bekentenis van de dader en DNA een grote rol. Het laat ook zien dat de invloed van nabestaanden door contact te onderhouden met de pers, kan helpen tot een daderbekentenis.

De documentaire "Overleven" (Lucinda en Minke van der Ven) werd vertoond m.b.t. het onrecht en jaren procederen, van het leven na de moord op Nadia van de Ven.

En er waren onder andere sessies mogelijk met:

- Buitenlandse Zaken met Diana de Joode en Fred Stijnman;
- Rosa Jansen, Voorzitter Raad van Bestuur Slachtofferhulp Nederland;
- Monique de Groot, Directeur – Secretaris schadefonds geweldsmisdrijven;
- Job Knoester, Strafrecht advocaat en specialist in zeden en gewelds zaken;
- Willem-Jan Ausma, Advocaat en docent bij verschillende opleidingsinstituten;
- Alwin Dam, Officier van Justitie, slachtoffer officier MH 17.

In de middag fungeerden bovengenoemde vertegenwoordigers gezamenlijk als panel voor vragen van onze leden. Het panel werd geleid door de zeer betrokken Peter R. de Vries.

Het was volgens de aanwezigen een meer dan waardevolle, leerzame en warme bijeenkomst.

Om in deze Cocon verslag van e.e.a. te doen zou te omvattend worden. Voor degenen die geïnteresseerd zijn is toezending van het verslag mogelijk. Verderop in dit blad treft u meer over de opname van OverLeven.

EVEN VOORSTELLEN.....

Beste Lotgenoten.

Graag zou ik mijzelf even willen voorstellen.

Mijn naam is **Kim Gijsbertsen** ik ben 35 jaar en woonachtig in Amersfoort. Getrouwd met Wim en samen hebben wij 3 zoons. Naast de zorg voor onze kinderen werk ik ook bij slachtofferhulp. Mijn werk bij slachtofferhulp bestaat uit het bijstaan van slachtoffers. Ook sta ik nabestaanden bij van moord en doodslag.

Inmiddels is het 10 jaar geleden dat ik mijn eerste man Mike verloren heb door moord. Door de jaren heen heb ik een hoop meegemaakt net als velen van jullie.

Mijn doel bij de Cocon is om jullie mee te nemen in een stukje van mijn leven. Over de verschillende facetten die je tegenkomt als nabestaande na moord. Ook wil ik kijken naar wat jullie bezig houdt en waar jullie graag een artikel over zouden willen lezen. Dus stuur mij jullie ideeën !

Verderop in de Cocon zal ik mijn verhaal beknopt vertellen.

Ik hoop van jullie te horen en wens jullie veel leesplezier toe.

Veel liefs!

Kim Gijsbertsen
mevrouwgijsbertsen@gmail.com

ATTENTIE ATTENTIE ATTENTIE!!

De redactie bestaat nu uit vier personen:

- Kim Gijsbertsen
- Margreet Scholing
- Paul Kuiper
- Rien Verbiest

Echter na 12,5 jaar inzet wil Paul er op het eind van dit jaar een punt achter zetten. Er blijft dus behoefte aan mensen die willen meewerken aan de totstandkoming van dit uitzonderlijke blad.

Het bestuur hecht er aan dat u rekenschap houdt met de volgende aanpassing in de gedragscode:

Het positieve sentiment omtrent de federatie nabestaanden geweldsmisdrijven willen we graag behouden. Mede door het toch al beladen onderwerp waardoor we bestaan, is het belangrijk om te laten zien waar de FNG voor staat; geweld eindigt waar respect begint.

Tijdens de activiteiten die we organiseren komen we met veel mensen samen en staat plezier voor de kinderen voorop. Om ervoor te zorgen dat iedereen zich prettig en veilig voelt tijdens deze activiteiten en we met positieve berichten in de media komen, hebben we een gedragscode opgesteld. Hiermee zorgen we er met elkaar voor dat we gezien worden als voorbeeld voor de rest van de maatschappij; de fondsen ons blijvend willen financieren en zo de activiteiten kunnen blijven bestaan.

We willen een ieder dan ook vragen om onderstaande gedragscode door te nemen en na te leven tijdens de activiteiten welke (mede) door de FNG georganiseerd en door fondsen betaald worden. Tevens vragen we u deze gedragscode te hanteren bij gebruik van de sociale media.

- we laten de ander in zijn waarde, ook al zijn we het niet met die persoon eens;
- we respecteren de eigenheid en diversiteit van iedereen;
- we praten mét elkaar en niet óver elkaar – voorbeeldgedrag;
- we staan open voor feedback;
- we gaan vertrouwelijk met alle informatie om;
- we respecteren de grenzen van elkaar en bewaken onze eigen grenzen;
- we uiten kritiek op een respectvolle en opbouwende manier;
- we nuttigen alcohol met mate, zodat we zelf voor onze kinderen kunnen zorgen en er een veilige omgeving voor alle deelnemers blijft bestaan.

Het bestuur realiseert zich dat naleving van bovengenoemde regels niet een absolute garantie biedt tot probleemloze omgang met en onder elkaar. Maar wanneer iedereen zich aan de code houdt hebben we een zo fijn mogelijke tijd met elkaar.

Het bestuur van de FNG

Nalini Bhoelai
14-12-82 † 30-10-13

In een portiek van een flatwoning in Leiderdorp wordt op 30 oktober 2013 het bijna levenloze lichaam van de hoogzwangere Nalini Bhoelai gevonden. In het ziekenhuis blijkt haar kindje reeds te zijn overleden. Niet lang daarna bezwijkt ook Nalini aan haar verwondingen.

De goed gebekte en opgeruimde Jaap Daman heeft al twee mislukte relaties achter de rug wanneer hij in 1998 als instructeur van de Amsterdamse Metro op een cursus de bevallige Mala Lalta ontmoet. Ze slaat zijn avances in eerste instantie af. Ook zij heeft tot dan toe weinig geluk met haar relaties gehad en dat werkt niet echt mee. Als Jaap probeert Mala te bellen krijgt hij steevast Nalini aan de lijn die weet te vertellen dat haar moeder niet thuis is, maar Jaap laat het niet afweten. Hij stelt voor om samen bij de Hema koffie te gaan drinken.

Nalini werkt daar en zoals Mala zegt: 'Als ze tegen me lacht dan hebben we verkering'. In een dergelijk sfeer van ballotage door haar dochter voelt Mala zich veilig.

Jaap weet het begin van hun relatie nog uitvoerig te omschrijven. Met een smile op zijn gezicht zegt hij....'ik begin te praten en 'Nientje' (Nanili) begint te lachen en nu zijn we nog steeds samen, mooi hè.'

Mala heeft een zeer beladen verleden als je haar familieomstandigheden beziet. Als Surinaams meisje in Nederland opgegroeid, huwt ze met een Hindoestaan en krijgt met hem twee dochters en een zoon: Sadhana (1981); Nalini (1982) en Shailesh (1984). Het huwelijk eindigt in een drama en wordt ontbonden, Mala gaat met haar drie kinderen alleen verder.

Na enige tijd wordt ze verliefd op een Pakistaan. Niet wetende dat het hem alleen om een verblijfsvergunning gaat, trouwt ze hem. Wanneer ze samen zoon Kiran (1992) krijgen, laat hij zijn oorspronkelijke bedoelingen zien. Op eenjarige leeftijd ontvoert hij hun zoontje naar zijn geboorteland, laat het daar bij zijn familie achter en keert terug naar Nederland. Rechtszaken lopen op niets uit; hij heeft inmiddels twee paspoorten en men kan de moedwillige verhuizing van zijn zoon niet strafbaar stellen. Wanneer ze hem teveel het vuur aan de schenen leggen, krijgt Mala een foto van haar zoontje door de brievenbus geworpen, waarbij zijn hoofdje is afgeknipt. Het beeld spreekt voor zich en Mala is gewaarschuwd! De inmiddels 28 jaar oude Kiran heeft Mala nimmer meer gezien.

In die rumoerige jaren kan Mala de steun van Jaap goed gebruiken, bovendien blijkt hij goed met haar kinderen overweg te kunnen. Eindelijk lijkt er wat lucht en stabiliteit in haar leven te komen.

Nalini krijgt in 2006 kennis met Mohamed M. een jongen van Marokkaanse ouders. Het duurt lang voordat Mala en Jaap de jongen leren kennen. Hij blijft min of meer bewust de eerste jaren op afstand. Wanneer hij uiteindelijk aan Jaap en Mala wordt voorgesteld probeert hij veel indruk te maken.

"Het begon al met praatjes. Hij zou medicijnen hebben gestudeerd, maar deed gewoon werk in de thuiszorg.", weet Jaap nog. Ze vonden Mohammed met zijn poeha maar een vreemde duistere snuiter.

Wanneer Nalini zwanger blijkt, wordt er niettemin in de familie met blijdschap op gereageerd, maar niet door Mohamed. Die is boos op haar en wil geen kind, ondanks dat ze al een paar jaar samen wonen in Zaandijk. Hij sleurt haar mee naar een abortuskliniek maar Nalini geeft geen krimp, ze wil haar kindje behouden, dan maar zonder zijn vaderschap. Ondanks zijn negatieve reactie blijft ze wel bij hem. Mala en Jaap leren hun schoonzoon steeds beter kennen en zijn daar niet gelukkig mee.

Dan bevalt Nalini (2007) van een jongetje, Noah. Jaap weet nog: "Ik praatte altijd tegen haar buik, hele zinnen tegen het kleintje. Toen het jongetje nog maar een paar uur geboren was en ik mijn stem liet horen begon hij gelijk te lachen en maakte geluidjes!"

Ruim twee weken na de bevalling belt M. naar het huis van Mala en Jaap: 'of ze komen opruimen'. De twee gaan naar Zaandijk waar Nalini sinds haar bevalling niet meer in staat was gebleken de boel aan kant te krijgen. Haar ouders helpen maar het irriteert ze mateloos dat M. geen hand uitsteekt en van de gelegenheid gebruik maakt om met zijn vrienden te gaan stappen. De relatie wordt er niet beter op.

Dan verandert verandert zijn houding ineens. Het vaderschap verhoogt wellicht zijn status en van de eerdere abortus wil hij nu het kind erkennen en sleept Nalini mee naar het Stadskantoor. Evenals bij het dilemma van de abortus wil ze ook nu niet toegeven; ze vertrouwt haar vriend onvoldoende.

Dan krijgt hij het voor elkaar om wanneer Noah 1,5 jaar oud is hem drie maanden van zijn vriendin weg te houden. “Wanneer het niet op mijn naam gezet wordt, zie je die jongen nooit meer”, zijn z’n woorden. Ook eist hij een flink geldbedrag onder het motto van dan maar bloeden. Mala en Jaap nemen een lening om uit de impasse te komen. Jaap kan M.’s bloed wel drinken en Nalini kan slechts huilen.

Uiteindelijk komt er een co-ouderschap en moet M. op straffe van een dwangsom een regeling treffen in samenspraak met Nalini. Omdat Nalini ook werkt is ze mede afhankelijk van haar inmiddels ex-vriend. Hij heeft de rollen in de loop van de jaren volledig omgedraaid. Ze woont dan inmiddels weer bij haar ouders thuis. Een dwangsom lapt M. aan zijn laars. Hij draait het zo dat het hem uit moet komen; wanneer hij niet anders kan, dan kan ze haar zoon meenemen. Op een van die schaarse momenten had hij Nalini toegebeten van “hier heb je je kind en nu oprotten”. Nalini durft het thuis niet te vertellen omdat ze Jaap kent; die zou immers furieus reageren. Alsof haar problemen nog niet genoeg zijn in de relatie met M., raakt ze opnieuw zwanger. Door haar te chanteren onder de bedreiging van ‘anders zie je Noah nooit meer’, dwingt hij haar het bed met hem te delen.

Ondertussen heeft Mohammed een andere vriendin en moet kleine Noah mama tegen zijn partner zeggen. Er komt echter geen rust. Nu heeft hij weer bedacht dat Nalini de aanvraag voor een eigen paspoort voor Noah moet ondertekenen. Nalini weigert en wordt door hem tegen haar hoofd geslagen. Wanneer ze in Jaaps auto zorgt dat ze wekomt, achtervolgt hij haar. Van de angst en zenuwen rijdt ze de auto, met Noah daarin, tegen een talud total-loss. Huilend wordt ze ‘thuis’ afgezet, door de sleepdienst. M. was uiteraard getuige omdat hij haar achterna zat, maar stak geen hand uit na de crash.

Op enig moment komt Nalini in paniek thuis: M. heeft een huis in Leiderdorp ‘gekocht’, wat later bleek om een huurwoning te gaan. Ze ziet de voor haar zo problematische co-oudersregeling verder uit haar handen glijpen. De ouders van M. wonen in Leiden en men had van daaruit eerder, pas na veel gedoe, Noah meegekregen. Ondanks dat ze in Amsterdam in de thuiszorg werkt neemt ze het risico en koopt een flatwoning in Leiderdorp om zo in ieder geval flexibeler voor haar zontje te kunnen zijn.

Mala en Jaap krijgen niet te horen dat M. bij regelmaat Nalini stalkt. Die durft geen aangifte te doen bij de politie met alle ervaringen uit het verleden. Dat zou ongetwijfeld tot represailles van hem leiden. Tegen haar ouders zwijgt ze omdat ze verwacht dat dan Jaap verhaal gaat halen en daarmee de zaak alleen maar problematischer wordt. Uit latere getuigenverklaringen blijkt dat M. zijn ex-vriendin bedreigd had met de woorden: ‘Als je mij wat flikt dan zien je vader en moeder je nooit meer terug’. Nalini is intussen volledig vertwijfeld en voelt zich opgejaagd. En ze is bang, doodsbang.

De telefoon gaat en Jaap neemt op...’het ziekenhuis in Leiden’. “Voor jou”, zegt Jaap tegen Mala. In de veronderstelling dat het te maken had met de vier maanden eerder uitgevoerde borstamputatie bij haar. Mala krijgt te horen dat hun dochter in Leiden is opgenomen. “Ze zeiden dat het niet goed met Nalini ging en dat ze haar reanimeerden. Ik weet bijna niets meer vanaf het moment dat ik haar naam hoorde,” vertelt Mala nog met zachte stem.

Ze vragen om direct te komen, neen niet zelf... ze worden door de politie opgehaald. Hevig verontrust en het ergste vrezend worden ze door de politie bij de LUMC afgeleverd. Ze is gewond in het trappenhuis van haar flatwoning gevonden, direct gereanimeerd en met spoed naar het ziekenhuis gebracht.

In Leiden krijgen ze wat meer duidelijkheid. Nalini is rond 12:30 uur onder het bloed en bewusteloos aangetroffen in het trapportaal onder haar woning. Als de hulpdiensten arriveren voelen zij geen hartslag meer en beginnen direct met haar te reanimeren. Wanneer ze weer ademt wordt ze met spoed naar het ziekenhuis vervoerd. Daar wordt geconstateerd dat haar ongeboren kindje reeds is overleden. Omstreeks 14:00 uur overlijdt ook Nalini aan haar verwondingen. Mala en Jaap zijn volledig stuk: “Je kunt wel zeggen dat je het begrijpt, maar je weet het niet wanneer je zoiets zelf niet hebt meegemaakt”, is hun reactie nu.

Jaap durft het aan haar te identificeren en weet het dan zeker: “Dat heeft hij geflikt”. Hij verwittigt de politie stellig met deze overtuiging. In eerste instantie lijkt het of Nalini van de trap is gevallen. Onderzoek in het trappenhuis wijst echter uit dat er sprake moet zijn van geweld. De vindplaats van Nalini is een bouwlaag lager dan haar woning. Een bewoner zag bloed in de hal en daarna pas Nalini liggen; er wordt een sleepspoor geconstateerd. Een week later wordt M. aangehouden. Hij ontkent ook maar iets haar te hebben aangedaan.

Zelfs de crematie verloopt niet in de rust die het verdient. De opgesloten M. weigert toe te stemmen om Noah het afscheid van zijn moeder toe te staan, ze krijgen hem niet mee. Men moet een kort geding aanspannen om alsnog toestemming af te dwingen. Jeugdzorg moet hem op die dag uit het huis van zijn grootouders in Leiden ophalen.

De rechtsgang

Op 25 november 2013 doet de politie een oproep. De recherche in Leiderdorp is op zoek naar mensen die op woensdag 30 oktober iets is opgefallen in of om de flat aan het Raaphorst te Leiderdorp. Daar is die dag de 30-jarige Nalina Bhoelai zwaargewond aangetroffen in het trappenhuis. Agenten en ambulancepersoneel proberen haar te reanimeren. Ook komt de recherche graag in contact met een man die, terwijl de agenten de vrouw aan het reanimeren waren, heeft staan kijken. Hij is daar uiteindelijk weggestuurd, maar zou een belangrijke getuige kunnen zijn.

Er wordt een reconstructie gehouden omtrent de toedracht in het trappenhuis. M. is bij haar woning geweest, waar zeer waarschijnlijk een ruzie is ontstaan. Vijf minuten in het verhaal van zijn tijdslijn krijgt men niet ingevuld. Hij is eerst weggelopen en weer teruggekomen vindt hij haar onder aan de trap. Hij probeert haar te reanimeren maar dat lukt niet en hij maakt zich uit de voeten. Dit is zijn eerste verklaring.

Op de zitting van 25 juli 2014 oordeelt de rechtbank in Haarlem als volgt: De verhouding tussen verdachte en het slachtoffer bevond zich in een escalerende fase toen verdachte haar op 30 oktober 2013 doelbewust opzocht op een moment dat zij zich alleen in haar flatgebouw bevond. Het slachtoffer, 31 weken zwanger, is op enig moment in overduidelijk hulpbehoevende, bloedende toestand gekomen. Verdachte had haar en hun ongeboren kind kunnen redden door medische hulp te verlenen en in te schakelen, maar heeft er om duistere redenen voor gekozen dit niet te doen. Hij heeft het slachtoffer doelbewust in de steek gelaten met als gevolg dat zowel zij als hun levensvatbare dochtertje, zijn overleden. Onmiddellijk nadat verdachte is weggegaan heeft hij op slinkse wijze een alibi gecreëerd, waarbij hij berekenend te werk is gegaan. De rechtbank rekent dit verdachte zeer zwaar aan en veroordeelt verdachte tot een gevangenisstraf van zeven jaar; mishandeling de dood tot gevolg hebbende.

Zowel M. als het OM gaan in beroep. In januari 2016 eist het OM 16 jaar cel. De rechtbank vindt nader onderzoek noodzakelijk. De exacte doodsoorzaak van het slachtoffer kan niet worden vastgesteld. Wel staat volgens het OM vast dat Nalini is gestorven door toedoen van de verdachte. M. mag voorlopig op vrije voeten.

Het OM eist in het hoger beroep op 10 april 2017 een gevangenisstraf van 15 jaar tegen M. Hij wordt verdacht van doodslag op zijn ex-vriendin Nalina Bhoelai en haar ongeboren kind. M. en Nalini hadden een relatie en een zontje, terwijl M. getrouwd was met een andere vrouw. Die vrouw wist niets van de relatie tussen de twee.

De doodsoorzaak van Nalini is nooit gevonden. Zo liepen veel mensen op de plaats-delict, waardoor sporen mogelijk zijn verdwenen.

Daarna zijn er foto's van het trappenhuis gemaakt, maar vond er nog geen uitgebreid sporenonderzoek plaats. In plaats daarvan ging een schoonmaakdienst aan de slag. Pas later - toen goed duidelijk werd dat er veel vraagtekens waren bij het incident - ging het opsporingsonderzoek in volle vaart van start. Volgens het OM is er echter geen twijfel mogelijk dat Nalini door geweld om het leven is gekomen.

M. vertelde lange tijd dat hij Nalini in het trappenhuis vond in een plas bloed en nog geprobeerd heeft haar te reanimeren. Hij raakte in paniek en sloeg op de vlucht. Eerder verklaarde hij dat hij nooit in het trappenhuis geweest is. Het OM is duidelijk over zijn tegenstrijdige verklaringen: 'M. had geen alibi, maar heeft geprobeerd dit te creëren, en hij heeft het slachtoffer op de bewuste dag meermalen met zijn auto achtervolgd (op camerabeelden). Hij heeft wisselend en kennelijk leugenachtig verklaard.'

Volgens de raadsman van M, blijkt uit onderzoek dat er in Nederland jaarlijks 260 tot 270 mensen een dodelijke val maken van een trap. Volgens hem is de kans van een valpartij in het specifieke geval van de hoogzwangere Nalini groter dan bij de gemiddelde mens. Ze was hoogzwanger en kon haar voeten niet zien volgens hem. Waarschijnlijk voelde ze zich niet lekker toen ze haar zontje Noah van school wilde halen. "Nalini is overleden door een val van de trap toen ze haar zontje Noa van school wilde halen. Er is geen enkel bewijs dat mijn cliënt in die flat is geweest."

Liegen helpt

Op 17 mei 2017 wordt M. door het gerechtshof in Amsterdam vrijgesproken van betrokkenheid bij de dood van Nalini. Bovendien is volgens het hof niet bewezen dat hij haar in hulpeloze toestand heeft achtergelaten. Volgens het hof is er geen technisch bewijs dat M. op dat moment werkelijk daar was. Deskundigen konden geen doodsoorzaak aanwijzen. Dat M. eerder had aangegeven wel degelijk in het trappenhuis te zijn geweest en probeerde zijn voormalige partner te reanimeren vond de rechter echter ongeloofwaardig. Immers in hoger beroep voerde M. juist aan dat hij die fatale dag niet op de bewuste locatie was. Wel acht de rechtbank hem schuldig van het vervalsen van een bachelor-en masterdiploma. Voor dat laatste legt het hof een gevangenisstraf van twee maanden op. Aangezien hij reeds twee jaar in voorarrest heeft gezeten is M. direct vrij man.

Onverteerbaar

“Dit is toch onverteerbaar” zegt Jaap met nog steeds ingehouden woede. “Wanneer ze gezegd zouden hebben we vereffenen die twee jaar voorarrest met doodslag dan heb je nog iets, maar dit: Vrijspraak, hij heeft het niet gedaan? Kom nou.”

“En ik moet die man nog steeds in het gezicht kijken”, roep Mala uit, verwijzend naar hoe zij M. in de rechtbank in het gezicht moest kijken. “Mijn dochter deed geen vlieg kwaad”.

Nog steeds is het sporadisch dat de inmiddels 12-jarige Noah zijn grootouders kan bezoeken. M. heeft inmiddels weer een andere partner en zodoende heeft hij alwéer een andere ‘mama’. Het stoort Mala en Jaap ook dat Jeugdzorg hier niet het belang en de wens van het kind volgt.

“Een maand na de crematie hadden we nog steeds niets van Noah gezien of gehoord en ben ik met Jeugdzorg gaan bellen. Wie bent u werd er gezegd....u bent zelfs geen bloedverwant! Uiteindelijk hebben ze geregeld dat we een uur per maand hem op hun bureau mochten zien.

Tot op de dag van vandaag zijn ze tot op het bot verontwaardigd over Jeugdzorg. Dit in tegenstelling tot de recherche (familierechercheurs) en Slachtofferhulp. Daar is men lovend over.

Ruim zes jaar later

Door de rechtbank is M. een dwangsom opgelegd van €1000,- per dag in de maand wanneer hij Noah bij ons zou weghouden. “Maar daar heeft hij maling aan”, weten Mala en Jaap. “Hij neemt in de zomervakantie Noah zelfs mee naar Marokko. Wanneer we hem onder politiebegeleiding wilden ophalen was hij met die jongen vertrokken. Je loopt je elke dag nog kwaad te maken op die goser. Het is zelfs zo dat M. overgaat op chanteren om van de dwangsom af te komen. Via de rechtbank weet hij Noah weg te houden van Oma en Opa. Door Oma af te laten zien van de dwangsom moet ze met nog één tiende van de opgelopen dwangsom genoegen nemen. Dan mag ze Noah weer zien. Volgens Jaap is dit strafbaar. Het mogen zien van Noah wordt ‘zo nu en dan een uurtje’ wanneer het mijnheer uitkomt. Zo werkt schijnbaar het recht in Nederland, maar chanteren is toch een misdrijf?”

We kunnen na ruim zes jaar nog steeds niet alles rustig achter ons laten en het ergste is het voor dat jochie”, vertellen beiden somber. “We hebben hem vorige zomer met ons bootje mee naar ons eilandje in de Vinkeveens plassen genomen, vond hij prachtig mijn Krullie....zo noem ik hem, Krulli,” zegt Jaap met opblinkende ogen. “Kijk, dit is onze Nora”, zegt Mala terwijl ze me de akte van geboorte laat zien die het afgelopen jaar te Leiden is opgemaakt. “Daarmee hebben we gelukkig nog iets van haar, het is tenslotte wel onze kleindochter”.

Rien Verbiest

STRAF DOODSLAG OMHOOG?

Een topman van het OM wil dat de maximumstraf van vijftien jaar cel voor doodslag omhoog gaat. Gerrit van der Burg zegt in een interview op 15 januari met Trouw dat het verschil met moord momenteel groot is en "rechtgetrokken" moet worden. De maximale celstraf voor moord (met voorbedachten rade) is in 2006 verhoogd van twintig naar dertig, of levenslang.

Volgens Van der Burg is dat te begrijpen. "Twintig jaar klinkt nog als een straf die te overzien is. Praat je over dertig of veertig jaar dan is dat echt anders." Maar daardoor is het verschil met de strafmaat bij doodslag (in een opwelling) te groot geworden. "Terwijl impulsdaden ook een sluitstuk kunnen zijn van een kwalijk patroon", aldus Van der Burg tegen de krant.

Volgens de OM-topman zijn de tijden veranderd en wordt er steeds zwaarder gestraft omdat de nadruk meer op vergelden is komen te liggen.

Vorige maand pleitte ook de rechtbank in Rotterdam voor een hogere maximumstraf bij doodslag. Dat was na de uitspraak in de zaak-Hümeýra. De Rotterdammer Bekir E. is daarin veroordeeld tot veertien jaar cel en tbs, wegens doodslag. De rechtbank zag onvoldoende bewijs dat E. een vooropgezet plan had om Hümeýra dood te schieten, terwijl hij een doorgeladen pistool had en het meisje al maandenlang bestookte met doodsb bedreigingen.

Minister Grapperhaus werkt al aan een wetsvoorstel om de maximumstraf voor doodslag te verhogen. Het departement verwacht dat het wetsvoorstel in mei in consultatie gaat, zodat mensen zich er over kunnen uitspreken. Daarna gaat het voor advies naar de Raad van State. Waarschijnlijk kan het voorstel dan na de zomer worden ingediend bij de Tweede Kamer, die het dan moet behandelen.

Onderstaand het hoekje wat met alle aandacht geheel is ingericht voor Nalini. De reeds aangekochte babyschoentjes voor Nora horen daarbij. Tevens een geluks-eendje van Nalini, die Jaap kocht voor al de kinderen van zijn vrouw.

Dag Wil,

We fietsten terug uit de stad en moesten even wachten bij een druk kruispunt. Toen ik overstak hoorde ik achter mij iemand met de fiets vallen. Daar lag Ina. Met een voet van de trapper gegleden. Het was midden op een vluchtheuvel. Vrijwel onmiddellijk stopte er een passerende automobilist en samen hebben we Ina weer overeind geholpen. Vlakbij was een bankje en daar zijn we even gaan zitten om wat bij te komen van de schrik. Gelukkig was er niets gebroken. Even later stopte er een andere auto. De chauffeur en de man die die naast hem zat, stapten uit. De eerste zei: "Ik breng u naar huis" en de ander zei: "Ik breng uw fiets naar huis." Het waren volslagen onbekenden. Toen ik thuiskwam, stond de auto voor en Ina werd ondersteund naar de voordeur.

Een tijdje later waren we op bezoek bij een vriendin van ons en van Maaïke en binnen 10 minuten kwam het verlies van haar ouders ter sprake. Tranen. Even later kregen we het over Maaïke. Toen zei zij: "Wat was die uitvaartdienst van Maaïke prachtig!"

Daar werden we wel even stil van, maar toen zeiden we: "Wat mooi dat je dat zegt!" Vreemd is dat: iets verschrikkelijks kan toch iets prachtigs opleveren. En het deed ons alledrie goed.

Een paar dagen voor 6 februari, dit jaar, sprak een vrouw mij in het winkelcentrum aan: "Weer een rot periode voor jullie deze week."

En zulke kleine dingen zijn eigenlijk heel groot en ze geven ons een warm gevoel.

Ik hoop dat jij ook zulke ervaringen hebt, Wil.

Hartelijke groet,

Paul

Dag Paul,

Sinds half december was ik gedeeltelijk aan huis gekluisterd vanwege een fikse verkoudheid, die uiteindelijk overging in een longontsteking, Dan wordt het verplicht rust houden totdat het over is.

Zo geeft het lichaam vaak signalen die onze geest negeert.

Tijdens die uren verplichte rust draait het hoofd weer op volle toeren, Ik maak de balans op van mijn leven tot nu toe. De woorden 'voltooid leven' zijn nu zo vaak voorbij gekomen in krant en media, dat ik me daar even van heb afgewend.

Kijk wat ik heb, drie mooie kinderen die leven met drie mooie partners. Daarbij zeven kleinkinderen die in de bloei van hun leven zijn. Een grote foto van het voltallige stel hangt aan de wand en daar kijk ik iedere dag naar. Wat een trotse moeder en oma ben ik.

Blij ben ik dat ik, samen met Jos, iedere maandag in Rotterdam op ons jongste kleinkind van een jaar mag passen. Blij ben ik als de twee jongens van zes en zeven 's middags uit school komen met hun verhalen.

Blij als we 's avonds vertrekken en afscheid nemen en Lieke van een jaar haar armpjes uitstrekt en ik haar in mijn armen neem. Als ze dan haar hoofdje tegen mijn borst drukt en daar langdurig laat liggen, dan kun je me bijna smeltend als een plasje wegvegen.

Dus Paul, ik kan het ook, mijn zegeningen tellen, zoals jij dat ook zo goed kunt.

Maar er is er een die bijna 24 jaar geleden aan haar laatste reis begon, vol goede moed, Caroline.

24 jaar, net zo lang als ze leefde is ze nu al dood.

En ik kijk naar haar foto, die naast de grote familiefoto hangt, naar die glimlach op haar gezicht, naar de hoed die ze draagt, naar haar handen, haar mooie melancholieke ogen. Oh, kon ze nog maar een keer haar armen om me heen slaan en kon ik haar voelen. En ik realiseer me, dat naast al die zegeningen dit gemis, deze schaduw mij iedere dag vergezelt. Die schaduw hoort onherroepelijk bij mijn leven dat bijna voltooid is. En zo is het goed.

Hartelijke groet,

Wil

WIJ HERDENKEN IN DE MAANDEN APRIL, MEI EN JUNI 2020

Fokke Werkman
03-04-69†12-10-03

Arco-Jan Loonen
04-04-72†15-08-97

Barry Kouwenberg
06-04-89†30-09-11

Marquerite van
Campenhout
08-04-77†11-01-02

Romy Nieuwburg
11-04-03†02-06-17

Ron Schuurman
12-04-77†07-05-11

Jason
14-04-09†16-06-09

Tinka van Rooij
14-04-77†26-05-04

Rik Vrolijk
18-04-65†01-07-99

Bert Meester
20-04-62†22-04-00

Gijs Janssen
21-04-89†24-01-97

Safhinaz Zerrouy
21-04-91†15-02-16

Leontine Zeeman
22-04-81†11-09-11

Natasja Peeters
23-04-77†15-04-04

Gilles Brouwer
24-04-51†08-11-01

Ida Klijnstra
24-04-56†23-06-08

Jeanine Groenewold
25-04-83†14-08-15

Alex Walkier
30-04-69†10-07-01

Anne de Ruijter de
Wildt 05-05-78
† 01-05-97

Joes Kloppenburg
07-05-70†17-08-96

Bas de Lang
07-05-85†24-09-08

Martijn van Oss
07-05-83†28-12-08

Denny Veldwijk
07-05-88†10-11-07

Hasan Sarikus
10.05.91†05.10-17

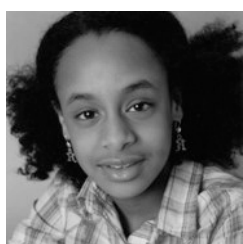
Monique Peggy
Cabenda
14-05-67†10-01-03

Ashana Wahl
17-05-93†09-12-11

Gerd Nan van Wijk
24-05-90†23-04-07

Robiënna C.C.
Reboe
03-06-96†28-05-09

Marlies v.d. Kouwe
11-05-84†21-09-08

Milan de Groot
14-05-88†04-03-06

Marja van der
Leest
18-05-86†12-09-17

Marc Julien
Plessius
28-05-84†13-04-09

Ingrid Visser
04-06-77†13-05-13

Niels Kooistra
11-05-80†15-08-08

Alicia
Dokuchayeva
15-05-86†02-06-93

Jolanda Horvers
20-05-69†20-02-02

Katja Suringa
28-05-75†22-02-01

Arie Kranenburg
10-06-31†22-09-77

Patrick van der
Bolt
11-05-66†26-12-02

Barbra de Jong
17-05-73†12-09-02

Silvia Voss
20-05-68†10-12-04

Regina van Vugt
28-05-78†27-11-01

Leroy Koppenol
11-06-87†30-11-04

Joël Alfarez
14-05-92†31-12-15

Miranda Olivier
17-05-76†27-06-14

Ross Langdon
23-05-80†21-09-13

Edwina Ingrid
Pantophlet
03-06-81†05-06-08

Angelo v Emmerik
13-06-91†01-01-15

Fred van der Naalt
06-75†08-03-14

Joyce A. Exalto
17-06-91†05-11-10

Sybine Jansons
19-06-85†19-01-99

Nadine Beemsterboer
22-06-86†02-12-06

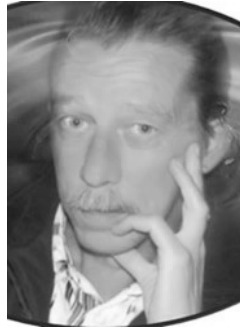
Edward Maat
23-06-74†07-09-11

Wendy Roet
23-06-06-74†28-09-95

Projol Zeegers
28-06-81†14-12-08

Rene Holshuijsen
29-06-60†06-07-07

Elif Yavuz
30-06-80†21-09-13

Oskar Pudelko
30-06-58†07-12-18

Als jouw naam klinkt

Als jouw naam klinkt
zie ik even
hoe je liep en wat je zei
wat er altijd is gebeven
van jouw leven diep in mij

Als jouw naam klinkt
stroomt er water
uit mijn ogen, door mijn ziel
onze dromen, plan voor later
tijd die in het water viel

Nu jouw naam klinkt
komt tot leven
hoe jij mij hebt meegemaakt
mee geschapen, mij gegeven
mijn bestaan hebt aangeraakt

Steeds als jouw naam klinkt
komen de verhalen
over jou, over ons, over wij
zo blijft jouw leven stralen
en wordt het licht in mij.

(van Michiel de Zeeuw)

Aswintha Dijkstra (27)
02-08-83 † 17-06-11

Op vrijdagochtend 17 juni 2011 vroeg wordt de 27-jarige Aswintha Dijkstra door haar (ex-) zwager neergestoken in haar woning te Sneek. Aswintha weet zelf nog de hulpdiensten te alarmeren, maar overlijdt nog dezelfde dag aan haar verwondingen. Haar twee jonge kinderen zijn getuige van de moord op hun moeder.

Ayla van der Heijde, de moeder van Aswintha, krijgt in totaal tien kinderen uit twee huwelijken. Ze heeft een bewogen leven achter zich maar kijkt nauwelijks achterom. Ze houdt zich vast aan een grote energie die het heelal stuurt en waarin zij meedeint met de golven daarvan. Een energie niet te verwarren met een 'God', maar ongrijpbaarder, filosofeert ze wanneer ze met mij terugblijkt ophet verlies van haar dierbare dochter. Die mist ze nog elke dag. Ayla heeft sinds tien jaar een LAT relatie met Fokke; voornamelijk is ze gelukkig met haar vijf honden.

Aswintha vormt een gezin met vriend Jan en hun drie kinderen in Sneek. Op vrijdag 17 juni 2011 is Jan al weer voor zes uur 's morgens naar zijn werk. Voor zover verschilt die vrijdag niet van andere werkdagen, maar dan....Ayla vertelt: "Ik was bezig met de dagelijkse bezigheden wanneer om negen uur de telefoon gaat, mijn dochter Tryntje aan de telefoon en zegt "Mem, wat is er in Sneek gaande?" "Ik zeiniks hoezo? Er gaan verhalen dat Aswintha is neergestoken.." "Ach joh", zei ik haar, dat is onzin, waar heb je dat vandaan dan....." Ze zei: "Bert heeft het gehoord op de pc-chat 'studio zwerver'....., ik zei haar: "Ik ga kijken, je hoort van me". "Mijn zoon Folkert zocht de chat op en wat lezen we daaris het echt waar? Ja het is echt waar en ...hup, de zender uit de lucht. Mijn maag draaide zich om en ik kreeg een vreemd gevoel over me." "Ik belde naar Aswintha's huis maar daar werd niet opgenomen, mijn benen leken bijna van elastiek, ze wilden niet meer vooruit. We zetten de tv aan op Omrop Fryslân, de teletekst".

"Ik las: een vrouw van 27 aan de Partuurstraat in Sneek is vermoord. De dader is er vandoor gegaan maar het kenteken van de auto werd vermeld en ik wist toen gelijk dat het Elias Bouma was.....

Ik las dat ze dood was, vermoord door die gek waar ik Alie al jaren voor had gewaarschuwd.....

Ik moest gelijk aan de woorden van Aswintha denken, veertien dagen eerder, dat ze tegen mij zei: 'Mem ik word niet oud ik word vermoord.' Ayla's vriend Fokke die ook in Sneek woont heb ik gebeld en die kwam direct na dit afschuwelijke bericht."

Rond de middag belt de vriend van Aswintha met de vraag: "Je weet intussen wel wat er gebeurd is zeker?". "Ja ik weet het", kan Ayla nauwelijks uitbrengen. "Ik vroeg hem iets over de begrafenis en omdat hij op het politiebureau voor verhoor zat, vond hij het fijn dat ik me daar om zou bekommeren."

Jan is die morgen weggegaan zonder de deur op slot te doen. Dat is tegen zijn gewoonte in en dat vraagt, ook bij de politie, om een verklaring; doch die is er niet. Aswhinta blijkt in haar slaapkamer door meerdere messteken om het leven gebracht te zijn.

De drie kinderen van Aswhinta worden opgevangen en de politie start met het onderzoek. Haar lichaam gaat die namiddag naar het Nederlands Forensisch Instituut te Rijswijk voor onderzoek.

"Ik ga vanavond naar bed, slapen, en dan blijkt morgen alles een droom te zijn" zegt Ayla zoals het toen op die afschuwelijke dag in haar mind als wens opkwam.

Aswintha's zus Alie is inmiddels ook ingelicht omtrent het overlijden van haar zus. Alie heeft een aantal weken met haar drie kinderen bij het gezin van Aswhinta ingewoond. Alie is getrouwd met Elias en ze wonen eigenlijk in Denekamp. Maar dat huwelijk loopt al tijden niet meer.

"Hij verstierde het hele gezin", vertelt Ayla. "Ze hadden een gehandicapt kind en dat werd door hem getreiterd, een van de dochttertjes moest daaraan meedoen van hem, walgelijk. Ze hadden ongelijke diensten zodat mijnheer telkens de boel kon terroriseren. Hij vond dat dergelijke schepsels geen recht op leven hadden. Hij mishandelde zowel zijn vrouw als zijn kinderen. Alie was al vaker bij hem weggegaan, maar onder bedreigingen ging ze dan toch maar weer terug. Hij gedroeg zich als een tiran, de kinderen waren doodsbang voor hem."

Alie had een scheiding aangekondigd maar dat maakte hem woest. Ze is daarop met haar kinderen gevlucht van Denekamp naar Friesland. Elias pikt het niet, achtervolgde en stalkte haar. Ze kan gelukkig bij Aswhinta terecht. De bedreigingen worden almaar sterker; Alie doet meerdere keren aangifte bij de politie.

Op verzoek van de politie verlaat ze het bivak bij Aswhinta en wordt bij het 'Blijf van mijn Lijfhuis' ondergebracht. Maar Elias blijft zoeken en heeft een vermoeden dat ze bij haar zus Aswhinta vertoeft. De rest van die dag, de 17e, is hij onvindbaar. 's Nachts wordt hij in Luik opgepakt.

Ayla regelt met haar dochter Anna de begrafenis en ondanks dat Jan het niet interesseert komt hij met de nodige eisen. Een aantal zusjes zijn naar zijn zin ongewenst bij de begrafenis en ooms en tantes zijn evenmin welkom. Het ontardt in een heel gedoe maar Jan krijgt omwille van de lieve vrede zijn zin. "Hij wilde alleen maar zijn stempel drukken op alles", weet Ayla. "Hij zei dat ze een draaiboek voor hun trouwen klaar hadden liggen maar daar klopt niks van. Ik had een heel goede verhouding met Aswhinta en weet dat ze geen heil meer zag in die relatie. We deelden immers alles samen.

De vader van Aswintha, was wel op de begrafenis maar heeft nog nooit een rechtszaak of advocatenbezoek bijgewoond. Ook heeft hij niets aan de kosten van Aswintha's begrafenis bijgedragen, daar stond ik alleen voor. Het heeft me jaren de kop gekost om de schulden weg te krijgen. Sinds die dag ligt mijn hele gezin in duigen".

De ware toedracht wordt wel steeds duidelijker. Elias had het doen en laten om de woning van Aswintha en Jan al eerder verkend en was die morgen al vroeg in de nabijheid. Op het moment dat Jan naar zijn werk ging kon hij eenvoudig via de achterdeur het huis betreden en heimelijk zijn gang gaan.

Uitspraak

Op 29 maart 2012 doet de Leeuwarder rechtbank uitspraak: In de vroege ochtend is verdachte, bewapend met een groot kapmes, een dolkmes en een kruisboog alsmede een hamer, de woning van het slachtoffer binnengedrongen. Vervolgens heeft hij het slachtoffer met in totaal zeventien messteken om het leven gebracht. De beide kinderen van het slachtoffer, negen en vier jaar oud, hebben volledig meegekregen wat er met hun moeder gebeurde. De rechtbank gaat ervan uit dat verdachte bij dit alles volgens een van te voren opgezet plan te werk is gegaan. In de weken voorafgaand aan de feiten was verdachte verlaten door zijn echtgenote, die hun beide kinderen had meegenomen. Over de kinderen, met name de oudste, ontstond veel strijd.

Verdachte heeft haar op een gegeven moment opgehaald en weer bij zich laten wonen. Ook heeft hij haar weer naar haar oude school laten gaan. Vanaf het moment waarop het Advies- en Meldpunt Kindermishandeling de dochter van deze school haalt en weer bij haar moeder onderbrengt, lijkt verdachte in een mentale staat te zijn gekomen die uiteindelijk heeft geleid tot het plegen van deze uiterst gewelddadige feiten. De rechtbank veroordeelt verdachte tot een gevangenisstraf van 18 jaar.

In hoger beroep op 11 augustus 2012 veroordeelt de rechtbank Elias wederom tot 18 jaar maar nu met TBS en dwangverpleging. Ondanks dat Plasman, de raadsman van Elias het op doodslag wil houden. Het blijkt dat hij naast zijn ex-schoonzus ook van plan was zijn ex-vrouw te vermoorden, om te voorkomen dat zijn kinderen bij hen zouden opgroeien. Door een chalet in brand te steken in de veronderstelling dat zijn vrouw zich daar bevond, bracht hij bovendien twee mensen in levensgevaar. Zij konden zich redden, maar een hond kwam in de vlammen om. Elias ging in hoger beroep omdat hij naar eigen zeggen niet van plan is geweest zijn schoonzus te doden.

De wapens die hij bij zich had, waaronder messen en een kruisboog, zouden slechts bedoeld zijn om mensen af te schrikken die hem wilden tegenhouden als hij zijn kinderen weghaalde uit haar huis. De rechter vindt dit ongeloofwaardig, aangezien hij meteen naar de slaapkamer van Aswintha is gegaan. Hij had bovendien een paar dagen eerder telefonisch aangekondigd dat er een bloedbad zou worden aangericht in Sneek. Het hof achtte voorbedachte rade bewezen en oordeelde conform de eis.

Ayla vertelt nog steeds vol afschuw: "Hij is naar boven gegaan om Alie te zoeken. Heeft Aswintha aangetroffen en heeft op haar ingestoken. Daarna is hij verder naar boven gaan zoeken, terwijl Aswintha in doodsnood weet te bellen met 112. Terug naar beneden komend, steekt hij opnieuw op haar in."

"We hebben de opname van 112 bij de rechtszaak kunnen beluisteren waarbij je Aswintha hoort zeggen: 'Ik ben neergestoken in de Partuurstraat 27, kom snel ik lig in het bloed, het is allemaal bloed. En dan tuut, tuut, tuut. Ik werd er misselijk van, ik haatte die vent zo ongelooflijk. Ik wist toen niet waar ik het zoeken moest.'"

"Gelukkig is hij voorbijgegaan aan de twee kinderen in hun slaapkamers, maar die hebben alles wel meegekregen. Vooral de oudste Corrie (10 toen?) heeft het door een kier van de deur gezien. Toen de hulpdiensten kwamen hebben ze de twee op de bank beneden onder een dekentje aangetroffen in afwachting van wat er komen zou."

Het verhaal van Aswintha Dijkstra, vervolg

Slechts één jaar gevangenisstraf

E. wordt opgesloten in de gevangenis van Veenhuizen. Wanneer hij met een paar anderen daar wil uitbreken wordt hij overgebracht naar Vught. “De Officier van Justitie had beloofd dat hij uit de buurt zou blijven maar dat was in eerste instantie dus niet waar”, weet Ayla nog.

Op 21 augustus 2013, één jaar na het hoger beroep, pleegt hij zelfmoord.

“Ook wel jammer want nu kan ik geen wraak meer nemen. Hij heeft mij en mijn kleinkinderen iets afgepakt; hij heeft aan mijn vlees en bloed gezeten en daar heeft hij geen enkel recht op.”

Bijzonder te spreken is Ayla over Lutske de Vegt de financieel bewindvoerder. Door de begrafenis kwamen de rekeningen bij haar binnen. Er werd niets uitbetaald zolang de rechtszaak, in beroep, nog niet was afgehandeld. Niettemin kwamen de schuldeisers bij haar verhaal halen. Lutske en haar

medewerkster steunden haar door dik en dun. Ook Richard Korver, haar advocaat, is zeer ondersteunend en meelevend geweest.

“Deze maand betaal ik voor het laatst de schulden af en dan ben ik er eindelijk van verlost. Maar intussen zit ik alleen op oude zoi thuis. Ik heb alles moeten wegdoen om afbetalingen te kunnen doen.”

Tevens is ze goed te spreken over de casemanager van Slachtofferhulp. Met Jeugdzorg (AMK) heeft ze echter nare ervaringen. Ten tijde dat Alie met haar drie kinderen naar Friesland vluchtte, wist Elias het via Jeugdzorg voor elkaar te krijgen dat dochtertje Mariska terug naar Denekamp moest om aldaar haar school af te maken. “Het was een drama voor dat kind en zeker niet in het belang van haar”, zegt Ayla nijdig. Nog minder is ze te spreken hoe de politie –voornamelijk voorafgaand aan de moord- haar verantwoordelijkheid niet heeft genomen.

Leermomenten

De politie gaat leren van de gang van zaken rond de moord op Aswintha Dijkstra in Sneek is op internet te vinden. Vooral in de communicatie tussen de hulpverleningsinstanties en politie en justitie zitten verbeterpunten, zo is volgens het Openbaar Ministerie uit een evaluatie door de Politieacademie gebleken. Grote fouten zijn er volgens woordvoerder Melanie Kompier echter niet gemaakt.

“Je moet het maar durven zeggen”, weet Ayla. Er zijn altijd veel vragen geweest rondom de macabere gebeurtenis aan de Partuurstraat. En eerlijk gezegd heb ik ook niet het idee dat er ooit een afdoend antwoord zal komen.”

“Enkele dagen voor het bloedbad in Sneek had Elias B. al aangekondigd dat er iets vreselijks stond te gebeuren. De nacht voor de moord stichtte hij brand op een camping in Jislum waar zijn ex zat. Het was slechts een voorbode voor wat er nog komen zou.”

“Er waren meerdere aangiften van bedreigingen tegen hem gedaan. Die hebben ze gewoon niet serieus genomen. Dat heeft mij m'n dochter gekost. Ze hadden eerder moeten ingrijpen”, zegt Ayla.”

De onduidelijkheden hebben na de strafzitting tot een evaluatie naar de gang van zaken geleid. De uitkomsten daarvan zijn inmiddels bekend. Men vindt dat er geen grove fouten zijn gemaakt, alhoewel er dus wel leermomenten geconstateerd

In september 2002 wordt de 37-jarige Rinze van der Heide met messteken om het leven gebracht. Rinze is de broer van Ayla van der Heide. Rinze was een aantal jaren eerder met zijn motor tegen een boom aangereden en had daardoor drie maanden in coma gelegen. Fysiek is hij daar niet bovenop gekomen. Hij liep mank, had pijn en hield er een spraakgebrek aan over. Mede door dat alles raakte hij aan lager wal. Toen hij zijn verkering uitmaakte werd hem ook dat fataal. Zijn (ex-) vriendin beraadde met haar kompaan het noodlot over Rinze. In maart 2004 kreeg de dader H.N. zes jaar en Rinzes ex-vriendin twee jaar cel.

zijn. Ayla en haar advocaat Richard Korver hebben geen genoeg genomen met de uitleg die ze hebben gekregen. Maar het brengt hen verder niets.

“Wat ze ook roepen, mijn dochter krijg ik er niet mee terug. Elias B. heeft de messteken toegebracht. Hij is de moordenaar. Ze hebben gezegd: we kunnen uw

dochter niet teruggeven. Maar ze hebben erkend dat er fouten zijn gemaakt. Als de politie had ingegrepen, was mijn dochter niet dood geweest. Ze waren niet alert genoeg.”

Leugentje om bestwil

Ayla stuurt me een berichtje onder het motto: zo zit ik mijn kinderen en kleinkinderen ‘voor te liegen’:

Mijn kleinkinderen Miranda en Johan zijn bij me, vlak voor Johan ging slapen wilde hij nog even tante Aswintha zien....

- Wij gaan naar achterhuis kijken, neen daar is ze niet, nou zegt Johan, Beppe ze staat vast aan de voorkant van het huis....

Wij naar de voordeur en daar stond een heldere ster.....Kijk zegt Johan, daar is tante Aswintha, en ze flonkert ook nog!

Mijn zoon Folkert zei: ‘joh, tante Aswintha knipoogt naar jou.

Johan en Miranda in de wolken.....-

Rien Verbiest

Hallo Jack,

Steeds meer slachtoffers van geweldsmisdrijven en doorverwijzers weten de weg naar het Schadefonds Geweldsmisdrijven te vinden. Dat is een positieve ontwikkeling. Hadden we in 2019 8.000 aanvragen verwacht; er kwamen ruim 9.200 aanvragen binnen. Door deze stijging is het afgelopen jaar de werkvoorraad echter flink gestegen. Hierdoor nemen de doorlooptijden toe. Het duurt daardoor langer voordat wij een aanvraag in behandeling nemen en wij contact zoeken met de aanvrager of de gemachtigde.

Wij doen er bij het Schadefonds alles aan om te zorgen dat wij de aanvraag binnen de wettelijke termijn van 26 weken afronden. Zo hebben we eind 2019 al een aantal uitzendkrachten aangetrokken en zijn eind januari ook extra juridisch behandelaars in dienst genomen.

Tot op heden gaven we voorrang aan aanvragen van nabestaanden. Omdat het aantal aanvragen nog steeds toeneemt, hebben we vorige week besloten alleen voorrang te geven aan aanvragen van nabestaanden als er op korte termijn rekeningen voldaan moeten worden, b.v. voor de begrafenis indien er geen begrafenisverzekering is die de kosten dekt. Ik hoop dat jullie begrip hebben voor deze keuze.

Ik ben er zelf niet blij mee, maar zie voor dit moment geen andere weg. Weet dat alle aanvragen die binnenkomen binnen enkele dagen door een van de juridisch behandelaars worden gescreend. Indien nodig vragen we dan al gegevens op bij aanvrager, politie of openbaar ministerie. Dan bekijken we ook of er redenen zijn de aanvraag toch met voorrang te behandelen. Is dat niet het geval dan nemen de we de behandeling van de aanvragen op volgens de regel 'oudste zaken eerst'.

We hebben 10 april een vergadering staan, waar we nader in kunnen gaan op deze werkwijze en de ervaringen. Mocht je nog vragen hebben naar aanleiding van dit bericht, neem dan vooral contact met mij op.

Vriendelijke groeten,
Monique de Groot | directeur-secretaris

BEZOEK AAN JOHANNESBURG

In 1997 bezocht ik voor het eerst Zuid Afrika. Mijn broer woont daar dan enkele jaren.

Hij ving mij op in mijn allerdiepste verdriet na de dood van mijn dochter Caroline, die in juli 1996 werd vermoord. Het was een letterlijke afstand die ik nam. Ik dacht daarmee even de ellende te ontvluchten waarin ik in Nederland werd gestort. Voor even keek ik mijn ogen uit in een land, dat mij een cultuurschok bezorgde. Johannesburg had toen al niet zo'n goede naam waar het de criminaliteit betrof. Mijn broer, die journalist is, liet mij alle highlights van het land zien en ik genoot zowaar een beetje van de zonovergoten gouden vlaktes van de Karoo, de diepblauwe zee en het heuvelachtige landschap van de Drakensbergen. Ik zag ook de armoe, de tegenstellingen tussen arm en rijk, de townships waar mensen in golfplaten hutjes wonen. Een prachtig land dat veel emoties losmaakt juist omdat de tegenstellingen zo groot zijn.

De afgelopen weken was ik voor de zesde keer in Johannesburg, samen met mijn man Jos. We zijn 23 jaar verder. Mandela's regenboognatie is er nog steeds niet gekomen. Het land staat er economisch slecht voor. De ANC, de partij van Mandela, blijkt aan corruptie ten onder te gaan. De zwarte elite verrijkt zich nu ten koste van haar eigen mensen, die er in al die jaren niet echt op vooruit zijn gegaan. We zien nu bij stoplichten ook blanke bedelaars, die buiten de boot vallen.

Geweld went nooit, geweld maakt angstig en verdrietig. Deze keer kwam het heel dichtbij omdat het in de achtertuin van mijn broer plaatsvond. Mijn broer verhuurt zijn twee cottages en dit keer woonde er tijdelijk een jong stel. Twee jonge zwarte kinderen uit een armoedige township aan de rand van Johannesburg hadden tijdelijk hun intrek genomen in de woning van mijn broer. Al snel bleek deze jongeman zeer agressief te zijn tegenover zijn vriendin. Ze kreeg harde klappen en vluchtte op een goed moment het huis uit. Huiselijk geweld komt ook in Johannesburg erg veel voor.

Toen mijn broer hem, vanwege zijn agressieve gedrag, de huur opzei werd hij agressief. Hij schold mijn broer uit en was onredelijk. Inmiddels waren burens te hulp geschoten maar nu ontstond er pas echt een gevecht waarbij ik een mes zag blikkeren in het zonlicht. Ik kon het vanuit het huis volgen en ik raakte totaal in de stress. Hier gaan mensen elkaar dood maken, zo flitste het door me heen. Ai ai ai, ik wil hier weg, gilte ik alsmaar.

Net op tijd heeft de politie ingegrepen en konden de huurders worden ingerekend. De politie vertelde dat deze jongeman een drugsverslaafde was, daarom was hij voor geen rede vatbaar. Inmiddels zat Jos op de laptop een vervroegde terugvlucht te boeken. Onze vakantie was ten einde. Wij waren helemaal klaar met Zuid Afrika. Ik vroeg me af hoe mijn broer zich al 25 jaar staande weet te houden in een omgeving die zoveel stress oproept en waar de tegenstellingen zo groot zijn.

In het vliegtuig keken we elkaar aan en zeiden, wat heerlijk om naar huis te gaan. Thuisgekomen hadden we een week nodig om van ons laatste Afrikaanse avontuur bij te komen. Geweld, het went nooit.

Wil Vreeburg

HET VERHAAL VAN

Mike Oostinjen
28-10-80 † 01-02-10

Zo'n 15 jaar geleden leerde ik Mike kennen. Een spontane vrolijke jongen van 24 jaar. Na wat kletsen sloeg de vonk al gauw over. Hij kwam net uit een relatie en had ook al 2 kindjes. Op dat moment was ik net 21 jaar en had ook ik net een relatie achter de rug. Mike had in zijn leven een hoop mee gemaakt maar niks van dat al stond onze liefde in de weg.

Jaren gaan voorbij en samen hebben we een happy leven. De kinderen worden groter en wij werden ouder. Met oud en nieuw 2009 ging hij op zijn knieën, en al snel werd er een datum geprikt. De zomer van 2009 zouden wij man en vrouw worden. Het was een mooie dag en wij zouden de rest van ons leven samen doorbrengen tot de dood ons scheidt.

De maanden na ons huwelijk kreeg Mike last van een depressie. Hij was 9 jaar toen zijn moeder overleed, en daar had hij het nog steeds heel moeilijk mee. Met zijn vader had hij een moeizame relatie, wat voor Mike erg lastig was. De kinderen zag hij te weinig waardoor er veel verdriet was. Ook lijfelijk had Mike al een hoop mee gemaakt: de ziekte van Pertes had er voor gezorgd dat hij een heel slechte heup had. Hier was hij ook al vaak aan geopereerd. Mike had ook clusterhoofdpijnen wat zijn leven af en toe tot een hel maakte. Door alle strubbelingen kwam er ook een behoorlijke druk op onze relatie te staan. Mike had in zijn hele leven nog nooit om hulp gevraagd, maar die had hij nu toch echt wel nodig.

Na een aantal maanden vroeg hij om hulp en wat was dat een opluchting voor hem en voor mij. Hij kreeg weer zin in de toekomst en niks of niemand die dat nog in de weg kon staan. En toen kwam het telefoontje van de jongens of Mike mee wilde op wintersport? (de Jongens beide genaamd Ricardo 'vrienden'.)

Eerste nee reactie: "Nee, ik ben getrouwd, ik heb kinderen en ga niet zonder mijn gezin weg. En met zo'n slechte heup is dat ook vragen om problemen".

Maar de aanhouder wint: de jongens bleven vragen of hij mee ging want dat was toch gezellig. Doordat Mike een heftige periode achter de rug had en nog steeds aan het knokken was, is het misschien ook wel goed toch? Andere omgeving, andere mensen en die kunstheup zou een uitkomst zijn. Dus na lang wikken en wegen: ja hij zou mee gaan, een week skivakantie in Tsjechië.

Het huisje daar was van een van de ouders van de jongens. Op 30 januari 2010 zouden jullie in de nacht vertrekken. Die zaterdag hebben we jouw spullen ingepakt en de laatste boodschappen gedaan. Jij kreeg nog een berichtje of je een schepje mee kon nemen voor als jullie eventueel onderweg zouden insneeuwen. Dat zijn we samen nog wezen kopen: een metalen strandschepje dat jij meegenomen hebt.

Op zondagavond 31 januari rond 19:00 belde Mike mij op. Ze zijn veilig aangekomen en wat is het er mooi! In je hele leven heb jij nog nooit zoveel sneeuw gezien en hier moesten we zeker ook samen een keer naar toe gaan. Gegeten hadden jullie nog niet en jullie zouden bij het plaatselijke restaurantje wat gaan eten. Later zou je nog even bellen of sms-en. En het telefoongesprek werd afgesloten met de woorden: Ik hou van jou!

De uren verstrijken, maar geen bericht van Mike. Rond middernacht stuur ik hem nog een sms met de tekst: je zal waarschijnlijk wel in slaap gevallen zijn spreek je later hou van je en mis je. Midden in de nacht word ik wakker met een naar, een echt heel naar gevoel, kijk op mijn telefoon nog steeds niks van jou gehoord. De volgende ochtend geen bericht – ik heb je gebeld - voicemail. Ach ja het bereik zal daar in de bergen wel slecht zijn. De hele dag bekruipt mij een onrustig gevoel waar ik niks mee kan. Vele sms-jes verder ben ik het zat. Mijn laatste sms aan jou: verdomme, Mike laat nu eens wat van je horen. Ik maak mij echt zorgen!!!! Ik besluit te wachten tot 17:00 en dan ga ik die ouders bellen.

En dan om 16:45 gaat de deurbel: politie. Op dat moment luidt mijn vraag: "Is het ernstig?" Ja. "Hij is dood hè?" En de nachtmerrrie begon. De politie vertelde dat Mike dood was. Door een misdrijf om het leven gebracht maar hoe en wat verder wisten ze niet. Ik kreeg een nummer van buitenlandse zaken dat ik de volgende dag kon bellen. En nu moest ik zijn kinderen vertellen dat hun vader dood is en zus haar broer en een vader zijn zoon. Hoe dan? Samen met mijn moeder zijn we iedereen afgereden volledig in shock dit kon toch niet over de telefoon.

Later die avond ben ik naar een van de ouders van de jongens gereden van wie het vakantiehuisje was.

Ze waren niet thuis. De buurman vertelde dat ze die nacht hals-over-kop naar Tsjechië waren afgereisd omdat er wat ergs was gebeurd. Ja mijn man was doodgegaan. Uiteindelijk heb ik ze toch via de telefoon te pakken gekregen. Ze wisten eigenlijk niks alleen dat Mike dood was en dat de jongens nog vast zitten. Hoe dan? wat dan? Waarom dan? geen antwoord gekregen. Wat was daar in godsnaam gebeurd?

Daar zit je dan, in de wacht de uren op de klok wegstrijkend, want je moet buitenlandse zaken spreken. In de avond de ambassade nog gebeld maar ook die kon verder geen info geven. In die nacht komt het eerste nieuwsartikel in de krant van Tsjechië maar je raadt het al ik spreek geen woord Tsjechisch. En dan breekt de ochtend aan: Buitenlandse Zaken als eerste gebeld nu zou ik antwoorden krijgen, nu zou het duidelijk worden. Zijn 'vrienden' zitten beide vast op verdenking doodslag/moord. Wat? Hadden zijn vrienden dit gedaan? Hebben zij hem het leven ontnomen?

Waarom? Waarom? Wat is daar in godsnaam gebeurd dat ze hem van zijn leven hebben beroofd. Er is totaal geen communicatie met Tsjechië mogelijk! Via de ambassade krijg ik wat zij aan informatie hebben alles door maar er is geen informatie. Zelfs niet hoe hij dan is vermoord.

Uiteindelijk na 2 weken werd zijn lichaam vrijgegeven en mocht hij terug naar huis. 14 feb 2010 werd ik in de avond door de begrafenisondernemer gebeld dat zijn lichaam was aangekomen. Mijn vraag aan hem was wat hij had gezien en het werd stil, heel stil. Hij vertelde dat het heftig was en dat er veel verwondingen waren. Dit moest ik eerst verwerken en sprak af om de volgende ochtend te komen om hem vervolgens samen aan te kleden.

Samen met mijn ouders en slachtofferhulp was het dan zover: ik ging naar mijn man en eindelijk zou ik hem zien. Daar lag hij dan en het enige wat ik op dat moment kon uitbrengen was: Moppie moppie wat hebben ze jou aangedaan ??? Ondanks dat hij zo was toegetakeld, was ik ook blij: ik had mijn man weer bij mij. De 2 weken van onzekerheid en hoop dat ze een vergissing hadden gemaakt was jij het echt – jij was weer bij mij. We hebben je gewassen en voorzover dat kan je mooi gemaakt. Mike is maar voor een heel klein select groepje zichtbaar geweest. De uitvaart op 20 feb 2010 was druk, heel druk. Het was een mooie dienst maar nu moest ik je voorgoed loslaten. Dat ging door merg en been. Jij, jij was mijn alles, mijn steun en toeverlaat, mijn leven, mijn wederhelpt. Hoe moet je dat doen: loslaten? niks in mij wilde dat. Niks in mij wilde daar over nadenken. Geen toekomst meer niks meer.

Alles speelde zich in Tsjechië af en informatie kon ik wel vergeten. De media in Nederland kregen ook niks los en ook zij waren niet welkom in Tsjechië. Tot die dag in mei dat ik gebeld werd door Buitenlandse

Zaken. De verdachten zijn vrij gelaten in afwachting van het onderzoek.

En de volgende mokerslag is uitgedeeld op vrijdagmiddag tegen 17:00 uur. Gelijk mijn advocaat gebeld, die kon niks, slachtofferhulp gebeld en die ging er mee aan de slag. Zelf ben ik naar het politiebureau gegaan om daar verhaal te gaan halen. De politie nam het heel serieus op en dacht mee. De casemanager van slachtofferhulp heeft de rechter van piket gebeld. Ook die nam gelijk de zaak serieus op. Als ik aangifte zou doen konden ze die zelfde nacht nog in Nederland van hun bed gelicht worden. Dit doordat Tsjechië ze met alle liefde aan Nederland wou uitleveren. Hierdoor konden ze weer in hechtenis genomen worden.

De rechtszaken volgden en langzaam aan kwam er een klein beetje duidelijkheid wat er in de nacht van 1 februari 2010 is gebeurd. Na de vele leugens zoals dat hij het zich zelf zou hebben aangedaan hebben ze zich weten te beroepen op: ik weet het niet meer.

Beide daders hebben op Mike ingestoken. In het gezicht, in zijn rug en in zijn zij. Hij geslagen met een metalen strandschepje dat we zelf nog zijn wezen kopen. Een slagaderlijke bloeding in de nek. En vele blauwe plekken op zijn hoofd en rug. Op beide handen en armen zijn heel veel snijwonden door het willen afweren van de messteken.

Dit alles is in het vakantiehuisje gebeurd nadat ze dronken uit het restaurant zijn gekomen. De daders hebben hem vervolgens buiten neergelegd om zelf lekker te kunnen gaan slapen. Mike heeft nog kunnen schreeuwen om hulp. Een van de jongens is hierop wakker geworden en is toch maar hulp in gaan schakelen. Hij heeft de ouders van de andere jongen gebeld. Deze hebben vrienden in Tsjechië gebeld. De man uit Tsjechië is naar het vakantiehuisje gegaan wat minimaal een half uur heeft geduurd. Waarop de man 112 heeft gebeld. Mike heeft uren buiten gelegen voordat er hulp kwam. In de ambulance heeft hij een hartstilstand gekregen en is hij uiteindelijk in het ziekenhuis overleden. Al was er eerder hulp gekomen was de kans van overleven klein. Doordat Mike uren in de sneeuw heeft gelegen is hij niet eerder overleden en is zijn lijdensweg alleen maar langer geweest.

Waarom ze dit hebben gedaan is tot op de dag van vandaag niet duidelijk. Er is totaal geen reden te bedenken waarom Mike dood moest. En de daders die zijn het vergeten.

In de eerst rechtszitting hebben ze allebei 8 jaar gevangenisstraf gekregen. In het hoger beroep is dit verlaagd naar 7 jaar. Beiden zijn in cassatie gegaan hier was gelukkig niks uitgekomen. En binnen 5 jaar stonden ze alweer buiten wegens goed gedrag. En ik, ik heb levenslang.

Kim Gijsbertsen

DNA- detective

Terwijl forensisch DNA-onderzoek in Europa soms nog gevoelig ligt, neemt het aantal commerciële forensische DNA-databanken dankzij internet een grote vlucht. Steeds meer Nederlanders doen bij deze Amerikaanse en Israëlische bedrijven een test omdat ze benieuwd zijn naar hun afstamming of onbekende familieleden. Databanken zoals Ancestry en MyHeritage bevatten daardoor al miljoenen DNA-profielen van burgers die er geen moeite mee hebben hun gegevens te delen.

Die ontwikkeling belooft spectaculaire successen voor misdaadbestrijders en slachtoffers. Zo vond de politie in Californië in 2018 een beruchte seriemoordenaar na dertig jaar zoeken door zijn profiel door een openbare privé-databank te halen. De zogeheten Golden State Killer bleek een oud-politieman die verantwoordelijk is voor meer dan vijftig verkrachtingen en twaalf moorden. Talloze burgers en oud-rechercheurs jagen in de VS via internet op misdadigers.

Die doorbraak zette ook burgers aan om daders te zoeken met behulp van commerciële DNA-banken en leidde zelfs tot een nieuwe tak van detectivewerk. Zo noemt de Amerikaanse CeCe Moor zich nu 'DNA-detective'. Zij trad op in diverse tv-shows in de VS omdat zij de afgelopen maanden eigenhandig een aantal coldcasemoordenaars voor de politie wist op te sporen. Zij combineert DNA-verwantschapsinformatie uit de commerciële databanken met zoeken op social media. Waarom gebruikt de Nederlandse politie die databanken niet? Arnaud Kal van het NFI zou het toejuichen, maar daarvoor moet eerst de DNA-wetgeving worden aangepast. 'Voor de vele honderden cold cases, de onbekende doden zou dit soort verwantschapsonderzoek geweldig zijn. Positieve resultaten zouden de acceptatie van DNA-onderzoek op die wijze in Nederland zeker vergroten'.

Bron onbekend, RV

Onbekend Bekend Bekennend

Als slachtoffer of nabestaande wil je zelf bepalen of je gegevens bekend worden. Wil je grip op je persoonlijke gegevens. Wil je niet zomaar ongewild en ongewenst geconfronteerd worden met het feit dat jouw gegevens bekend zijn bij de tegenpartij of bij wie dan ook. Het verwerken van een levensdelict is zwaar genoeg. Dan wil je niet dat je ook nog te maken krijgt met zorgen over veiligheid en privacy. Die moeten gewaarborgd zijn. Regie over je leven, die dat op zo'n moment toch al totaal door elkaar geschud is, vereist dat je je daar geen zorgen over hoeft te maken. Het gaat op zo'n moment om het recht om privacy, om onbekend te mogen zijn voor de tegenpartij.

Het witboek van Slachtofferhulp Nederland zet in de week van het slachtoffer met #witbalkje in

ONZE VASTE GASTSCHRIJVERS

op aandacht voor het recht op privacy van slachtoffers en nabestaanden. In de kern gaat het om zeggenschap en eigenaarschap na een gebeurtenis waar je niet om gevraagd hebt en van het ene op het andere moment in verzeild raakt. Het gaat om het terug vinden van grip wanneer je na een tragisch misdrijf heen en weer geschud wordt door verdriet en angst.

Als slachtoffer of nabestaande is het onverteerbaar als de dader onbekend blijft. Een van de mogelijkheden die kan worden aangewend om daar iets aan te doen is een verplichte DNA afname bij een specifieke groep Nederlanders. Vrijwillige afname maakt dan plaats voor een afname met het doel samen misdrijven op te lossen. Via het afstaan van DNA kunnen onopgeloste levensdelicten soms alsnog worden opgelost. DNA bewijs is daarbij wel gevoelig omdat alleen het aanwezig zijn van DNA op de delictplaats niet voldoende is voor bewijs. De kans wordt groter dat onschuldige mensen bij zaken worden betrokken, alleen op basis van het feit dat hun DNA op de plaats delict aanwezig was. Anderzijds wordt de kans ook groter dat er antwoorden gevonden worden in situaties van schrijnende onzekerheid. DNA geeft aanwijzingen en hoop op het bekend worden van de dader, zekerheid geeft het niet. Wat weegt zwaarder: privacy of het oplossen van strafzaken? En krijgen nabestaanden op die manier altijd zekerheid over het bekend worden van hun dader?

In het strafrecht is contact tussen dader en slachtoffer of nabestaande niet vanzelfsprekend en voor de hand liggend. Sinds een aantal decennia biedt het herstelrecht de mogelijkheid om gecoördineerd, bemiddeld en begeleid contact (direct of indirect) tussen slachtoffer, nabestaanden en verdachte of dader te realiseren. Om vragen te beantwoorden, over en weer afspraken te maken onder andere voor de toekomst of om de prangende 'waarom' vraag te stellen en de ander te confronteren met de gevolgen van een misdrijf. Dat contact is altijd gebaseerd op een aantal kernwaarden zoals vrijwilligheid, gelijkwaardigheid, wederkerigheid en verantwoordelijkheid, solidariteit en respect. Bij herstelrecht denken we vaak aan een mediation in strafzaken of een herstelbemiddeling of herstelconferentie. Zou herstelrecht ook in voornoemde gevallen een rol kunnen spelen? In het geval van het privacyvraagstuk kan naast maatregelen door de opsporings- en vervolgingsinstanties bekeken worden of er naast duidelijke richtlijnen die van bovenaf worden vastgelegd, samen met betrokkenen, afspraken gemaakt kunnen worden over die privacy met de tegenpartij. Daarvoor hoeven betrokkenen elkaar niet te zien: dat kan ook indirect via pendelmediation of briefwisseling, door tussenkomst van ervaren mediators of bemiddelaars met verstand van zaken. Omdat begrijpen waarom privacy zo belangrijk is soms het best direct duidelijk gemaakt kan worden.

In het geval van DNA en onbewezen zaken eindelijk bewezen te krijgen is het beantwoorden van die vraag veel lastiger. Een onbekende verdachte zal eerst bekend moeten worden. Het bekend worden van een verdachte is in zekere zin een gezamenlijke verantwoordelijkheid omdat misdrijven in onze samenleving niet onbeantwoord mogen blijven. In welke context we dat doen is een andere vraag. Als het herstelrecht daar ruimte voor biedt dan is het een gezamenlijke. Zo zou een gemeenschap het uiterste kunnen doen om samen, onder meer via een vrijwillige DNA afname onder strikte privacyvoorwaarden (kader), onopgeloste zaken op te lossen en de verdachte tot bekentenis te krijgen en verantwoordelijkheid te nemen ook in de vreselijkste zaken. Als we het dan samen met slachtoffers, nabestaanden en de netwerken rond slachtoffers en verdachten ook tot onze gezamenlijke verantwoordelijkheid rekenen om tot een rechtvaardige afdoening en berechting te komen met het oog voor alle belangen, inclusief die van slachtoffers en nabestaanden, dan zou er een uitdaging kunnen liggen voor een nieuwe herstelrechtelijke invalshoek. Zelfs of juist in strafrechtelijke procedures. Omdat herstelrecht en strafrecht elkaar nodig hebben en niet los van elkaar gezien kunnen worden. Omdat rechtvaardigheid van ons allemaal is en ons allemaal aangaat.

Gert Jan Slump

Drugs, een octopus

Ooit toen ik coördinator was van het Drugsteam in Utrecht schreef ik een artikel met bovenstaande titel. Ik werkte daar tot 1990 en de directe kosten die aan opsporing, aanhouding en detentie van drugsverslaafden waren toen vijfhonderd miljoen. Inmiddels zijn de kosten minimaal vertienvoudigd. De afgelopen 25 jaar zien we de opkomst van de drugslabs. Vorig jaar moesten er zo'n driehonderd ontmanteld worden of de enorme chemische troep opgeruimd worden die de alchemisten van drugs hadden weggegooid, in het bos, weiland, op straat, in de vaart. Voor elke opruimactie wordt een gespecialiseerd bedrijf ingehuurd. Vorig jaar zaten 1600 gedetineerden vast vanwege overtreding van de Opiumwet. Een dag in de cel kost gemiddeld € 300. Stel dat men gemiddeld 1 maand vast zit dan zijn we al weer vijftien miljoen verder. Aan de opsporing van liquidaties die met drugs te maken hebben, met witwassen, vrouwenhandel, dealers en criminele financiële netwerken is de politie naar eigen schatting een derde van haar tijd kwijt. Binnen de landelijke Recherche, kosten 100 miljoen per jaar zijn vrijwel alle medewerkers, 1000 in totaal, met drugs of druggerelateerde criminaliteit bezig. De justitiebegroting bedraagt 13 miljard euro. Als je de niet druggerelateerde posten eraf trekt, zoals terrorisme, civiele rechtspraak, vreemdelingenbeleid, fraudezaken, resteert vijf miljard dat uitgegeven wordt aan drugscriminaliteit.

Dan heb ik nog niet gesproken over alle kosten die rechtstreeks of indirect door overmatig alcohol misbruik plaatsvinden. Geweldd misdrijven, berovingen, huiselijk geweld, verkeersdoden, etc.

Het mag duidelijk zijn dat ook de maatschappelijke kosten van drugs- en overmatig alcoholgebruik groot zijn. Een aanzienlijk deel van onze nabestaanden zal rechtstreeks of indirect leed zijn toegebracht door personen die onder invloed waren van drugs.

Deze zomer zal er door het huidige kabinet opnieuw nagedacht en gesproken gaan worden over drugs en de bestrijding of acceptatie daarvan. Diverse partijen zullen met hun partijstandpunten komen die variëren van keihard vervolgen en afstraffen tot vrijgeven en accepteren. Daar tussenin variëren de standpunten afhankelijk van de soort drug waar men over spreekt. Een project dat het goed heeft gedaan gedurende een aantal jaren was het gereguleerde heroïneverstrekking project. Hier konden geregistreerde zware drugsverslaafden twee keer per dag onder medische begeleiding hun dagelijkse dosis heroïne roken. Chinezen, van zo'n zilverpapiertje zuigen, u kent het wel. Het aantal winkeldiefstallen, autokraken en tasjesdiefstallen liep daardoor met 75% terug. Het blijft een vreemde ervaring. Als ik als professional 'de huiskamer' bezocht, zag ik een groep van twintig mannen en vrouwen geconcentreerd en vooral relaxed hun dope naar binnen zuigen. Ik ben er voor dat de troep niet meer te krijgen is, maar het is overal te krijgen: in Siberië, Amerika, China en zelfs Saoedi-Arabië. Het opjaagbeleid heeft niet geholpen. Het kost massa's agenten, ovj's, rechters, reclassering, kortom het is peperduur en als je niet uitkijkt corrupt. Wat is wijsheid? In elk geval er genuanceerd naar kijken. Je bewust zijn van de kosten helpt.

In de forensische zorg, binnen de TBS-klinieken moeten we alert zijn op de oorzaken waarom de mensen daar zitten. Volgens eigen opgave van de klinieken heeft 40% drugsproblemen in het verleden gehad. Vaak zit er in de vragenlijsten van de binnenkomende criminele patiënten een vraag die luidt: "Heeft u problemen met drugs of in het verleden met drugsgebruik gehad?"

Lang niet elke drugsverslaafde vult hier 'ja' in. Ze zitten al weer een paar weken binnen en voelen de drugsproblemen niet meer. In Nederland hebben we klinieken die hierin gespecialiseerd zijn: de forensische verslavingsklinieken, de FVK's. Mijn pleidooi zou zijn de functie van deze FVK's te versterken. Te zorgen dat zij deskundigheid opbouwen om verslaafde Tbs'ers van de drugs af te helpen. Criminele verslaafden die niet te helpen zijn blijven extra lang in de gevangenis. Binnen het penitentiaire systeem hebben we de Penitentiair Psychiatrische Centra. Ook hier zou extra deskundigheid op het gebied van drugsverslaving aanwezig moeten zijn. Zoveel mogelijk criminele drugsverslaafden uit de TBS naar de klinieken, mits ze echt willen afkicken of naar de PPC's als ze crimineel willen blijven.

Het bovenstaande stuk heb ik geschreven teneinde het bestuur van de FNG na te laten denken of een workshop te organiseren over Drugsgebruik. Wat is ons standpunt? Willen we een standpunt of is het de ver-van-ons-bed show? Ook ter bewustwording van de enorme impact die drugsgebruik op onze samenleving heeft; maar dat wisten we waarschijnlijk al.

Op 1 oktober 2002 brengt huisbaas Pascal F. Nadia van de Ven, 25 jaar oud, in Utrecht, om het leven.

In 2012 ontmoet RTV Utrecht journalist Richard Grootbod Nadia's moeder (Minke) en zus (Lucinda). Grootbod wordt getroffen door de emotionele en juridische strijd die moeder Minke en zus Lucinda – 10 jaar na Nadia's dood- nog steeds voeren. Met goedvinden van Minke en Lucinda besluit hij hun strijd in beeld te brengen.

Grootbod volgt Minke en Lucinda zes jaar lang met zijn camera, van ruim 200 uur ruw beeldmateriaal maakt hij een documentaire die de naam "OverLeven" krijgt. Op 11 oktober 2019 toont hij deze film voor het eerst in filmhuis het Louis Hartlooper Complex aan bijna 200 genodigden. De bijeenkomst in Utrecht komt in samenwerking met Slachtofferhulp Nederland tot stand.

Onder leiding van Cees Grimbergen, is er na vertoning van de film een panel- en zaaldiscussie en een interview met Lucinda en journalist Grootbod. Het panel bestaat uit: Jan van Dijk, Emeritus-hoogleraar Victimologie Tilburg, Arlette Schijns, slachtofferadvocaat bij Beer Advocaten, en Geert Smid, psychiater bij centrum '45/Arq nationaal psychotrauma centrum en bijzonder hoogleraar psychotrauma aan de Universiteit voor Humanistiek. Rosa Jansen, voorzitter van de Raad van Bestuur van Slachtofferhulp Nederland is eveneens aanwezig.

In dit document, dat Slachtofferhulp Nederland op verzoek van Lucinda van de Ven maakte, een omschrijving van een aantal onderwerpen die op 11 oktober 2019, na vertoning van de film OverLeven, aan de orde kwamen.

Richard Grootbod

Richard Grootbod maakte de documentaire omdat hij aandacht wil geven aan het slachtoffer, niet aan de dader. Hij wil laten zien hoe het is om nabestaande te zijn van een slachtoffer dat door een geweldsdelict om het leven komt. Grootbod volgt en filmt moeder Minke en zus Lucinda langdurig, hij wil niet alleen een fragment laten zien. Grootbod: "Ik mocht diep in het leven van Lucinda en Minke komen, ik mocht onderdeel van hun leven worden. Het was heel indringend." Lucinda, Minke en Grootbod worden vrienden. Grootbod maakt van twee honderd uur ruw beeldmateriaal een film.

Arlette Schijns

Schijns geeft in reactie op de film aan dat de film veel strijd en emotie toont. Deze strijd heeft geleid tot veranderingen in de wet, sinds 1 januari 2019 kunnen nabestaanden affectieschade-vergoeding krijgen. Dit is mede tot stand gekomen door de strijd van Lucinda en Minke. Deze strijd heeft de samenleving veranderd.

Geert Smid

Smid geeft aan dat de diepgang van het rouwproces van Lucinda en haar moeder in de film goed naar voren komt door de volhardende opstelling van de maker. Geert Smid: "De film laat indringend zien wat rouw is. Het leven is veranderd, Lucinda en Minke vinden de weg naar herinneringen aan Nadia niet terug omdat dat te pijnlijk is". Ook laat de film heel mooi zien wat er sociaal speelt; bijvoorbeeld het onbegrip van familieleden die vinden dat ze verder moeten gaan met hun leven. Belangrijk in dit proces van erkenning is dat een persisterende rouwstoornis (PCRS) pas sinds 2013 als officiële diagnose erkend is in de DSM5.

Jan van Dijk

Van Dijk geeft aan dat er veel veranderd is als het gaat om slachtofferrechten. Er zijn, mede door de inspanningen van Slachtofferhulp Nederland, grote verbeteringen tot stand gebracht. Jan van Dijk: "De grondhouding naar slachtoffers is desondanks nog steeds niet goed. Te weinig verdriet is niet goed, te veel verdriet ook niet. Zo lang dat nog in onze cultuur zit, hebben wij een verkeerde grondhouding en helpen de juridische kleine beetjes niet."

Hulp moet ook aan naasten worden geboden omdat juist die hulp het verschil kan maken. Het is bekend dat steun van naasten aan nabestaanden veel belangrijker is dan steun van psychologen en advocaten.

Als de slachtofferrechten in een strafzaak genegeerd worden gebeurt er niets. Dit moet veranderen. Het negeren van de rechten van een slachtoffer moet gevolgen hebben voor de procedure.

Rouw

Na een gewelddadige doodsoorzaak is het risico op een rouwstoornis veel groter. De documentaire "OverLeven" maakt goed zichtbaar hoe vergaand dit is. Pas na een strafproces, resulterend in een strafoplegging aan de dader en een vergoeding van schade aan de nabestaande, kan er ruimte zijn voor rouw-verwerking. Rouw wordt vaak door zorgprofessionals niet voldoende herkend en erkend, tijdige herkenning en effectieve behandeling van traumatische rouw is noodzakelijk. In Groot-Brittannië is er is voor de ondersteuning aan nabestaanden een netwerk, gefinancierd door de overheid. Daar biedt men ruimte voor verdriet. Dit zou er in Nederland ook meer moeten komen.

Strafzitting

Nabestaanden worden tijdens een strafzaak vaak geconfronteerd met verdachten die geen zelfinzicht hebben. Verdachten die nabestaanden door hun opstelling extra kwetsen. Dit kan, zeker voor slachtoffers die het spreekrecht uitoefenen, zwaar zijn. In het overgrote deel van de gevallen is het uitoefenen van het spreekrecht voor slachtoffers een positieve ervaring.

Pascal F, die voor de moord op Nadia tot 20 jaar en tbs met dwangverpleging werd veroordeeld, gaf nooit opheldering over zijn daad. Dit had grote impact op het rouwproces, het zou Lucinda en haar moeder geholpen hebben als hij had verteld wat zijn redenen waren om tot deze daad te komen. Pascal F. zweeg ook tijdens de zitting, vijf dagen lang. Tot op de dag van vandaag is het moordwapen nog steeds zoek. Lucinda: “Hij was respectloos. Hij vertelde dat het lariekoek was, dat het verzonnen verhaaltjes waren. Zijn houding maakte het moeilijker om te verwerken.”

Arbeidsongeschiktheid nabestaanden en schade

Minke en Lucinda werden beiden arbeidsongeschikt ten gevolge van de moord op Nadia en leden daardoor schade. Lucinda bepleit dat nabestaanden deze inkomensschade van de veroordeelde kunnen vorderen en als dat niet mogelijk is, dat de overheid nabestaanden compenseert. Daarvoor is een wijziging in de wet nodig.

Voorschotregeling

Rosa Jansen geeft aan dat de strafzaak heel belangrijk is voor slachtoffers. Het slachtofferdenken zou zo langzamerhand in de cultuur van de strafrechters en het openbaar ministerie moeten zitten. In de opleiding van de rechters is er steeds meer aandacht voor. Er zijn nu plannen om de vordering benadeelde partij af te splitsen van de strafzaak en deze te laten beoordelen door een civiele rechter. De voorschotregeling geldt dan niet, dit kan grote nadelige gevolgen hebben, juist voor slachtoffers van ernstige feiten. Het belang van de voorschotregeling is voor slachtoffers en nabestaanden heel groot.

Het programma ‘Een Vandaag’ besteedde aandacht aan dit thema op zaterdag 12 oktober 2019: <https://eenvandaag.avrotros.nl/item/veroordeelde-crimineel-voor-29-miljoen-euro-in-krijt-bij-overheid/>

Lucinda: “Er moet aandacht komen voor de psychische schade en de daaruit voortvloeiende inkomensschade die nabestaanden ten gevolge van het misdrijf leiden. Er is, ook nu nog, een te groot verschil tussen de rechten van de verdachte en de rechten van het slachtoffer.”

Juridische procedures

Het voeren van de juridische procedures was een lang en zwaar proces. Lucinda: “Wij vonden de kracht om het vol te houden omdat Nadia een groot rechtvaardigheidsgevoel had. Nadia hielp andere mensen. Ze had een uitgesproken mening. Een mening waarvoor zij uitkwam. Nadia sprak ook Pascal F. aan. Dit heeft geleid tot haar dood”. Lucinda: “Ik hoop dat onze boodschap duidelijk is geworden. Er moet aandacht komen voor de psychische schade en de daaruit voortvloeiende inkomensschade die nabestaanden lijden ten gevolge van het misdrijf. Er is, ook nu nog, een te groot verschil tussen rechten van de verdachte en de rechten van een slachtoffer. Ook in de fase dat de verdachte zijn straf uitzit moet een nabestaande gesubsidieerde juridische ondersteuning krijgen.”

De documentaire

Overleven is terug te zien via de website van RTV Utrecht: <http://kijknaaroverleven.nl>

Onweer

*Het waait, het stormt, het dondert daar
binnen*

*Takken zwiepen heen en weer
Golven slaan over de kust
Boten slingeren heen en weer
Hagel klettert op ons neer
Het onweert en het bliksemt*

Want jij bent er niet meer!

28 oktober 2002

Duisternis

In voel me eenzaam en verlaten

*Niemand om mee te praten
Ik probeer en probeer
Alles ontglipt me keer op keer*

*Waarom is iedereen zo druk?
Waarom heeft niemand tijd
voor een ander?*

*Even een arm om me heen,
een hand op je schouder:
een zonnestraat
om de duisternis in mijn hart te doorbreken*

*Hoe lang moet ik nog in het donker lopen
Wanneer gaat de zon
ook voor ons weer schijnen?*

*En als de zon mijn hart verwarmt,
zal zij dan de schaduw van mijn verdriet
kunnen verbleken?*

2 januari 2005

Waar ben je

*Waar is je naam
Waar is je ziel?*

*Wat is er van je over?
Wat rest er nog van jou?*

*Jouw stof is vergaan
Jouw materie is blijven voortbestaan*

Je naam echoot nog zo vaak na

*Soms voel ik je in gedachten bij mij
In mijn gedachten voel ik je armen
om mij heen*

Zijn wij voor even één

30 maart 2012

Uit: Parels van verdriet — Gedichten over een zoektocht in het donker— van Lucinda van de Ven

25 JAAR HERDENKEN !!!

Beste lotgenoten,

Het is komende april 25 jaar geleden dat er lotgenotencontact bestaat voor de nabestaanden van een ernstig geweldsmisdrijf. Er is sindsdien veel positiefs gebeurd. Daar willen wij als FNG bij stilstaan. Samen met u.

Daarom nodigen wij u uit voor een boottocht met vertrek en aankomst in Alkmaar.

De boot vaart naar Zaandam alwaar een uitstapje wordt gemaakt naar de Zaanse Schans.

Voor koffie/thee met iets lekkers wordt gezorgd, net als voor de lunch.

De boottocht is bij voldoende belangstelling op zaterdag en zondag 4 en 5 juli.

Tijd: 12:00-18:00 uur. U kunt zich, al dan niet met kinderen, via onze website (www.fngnederland.nl) opgeven voor één van deze dagen.

AGENDA	Activiteit	Contact	Locatie
5 april 2020	Wandeling landgoed Kempphaan	wicky@prof-hostess.com	Almere
25 april 2020	Bijeenkomst Rouwverwerking met Manu Keirse	dhyanduijn@gmail.com	Heiloo
16 mei 2020	Naamplaatjes	wicky@prof-hostess.com	De Wolden
22-24 mei 2020	Sport- en Spelweekend	inschrijving is vol	Wilhelminaoord
4 en 5 juli 2020	Boottocht Zaanse Schans	ja.keijzer@trinitascollege.nl	Alkmaar
11-14 sept. 2020	Kids weekend	inschrijving is vol	Slagharen
12 sept. 2020	Monumentendag bij de Muur/ Huifkarrentocht	arievantongeren@kpnmail.nl	De Wolden / Ommen
19 sept. 2020	Dag Herdenken Geweldslachtoffers	ja.keijzer@trinitascollege.nl	Den Helder
7 november 2020	Lichtjesavond	wicky@prof-hostess.com	De Wolden
medio november	Bijeenkomst Wraak vs Vergeven	jan bouman@xs4all.nl	Zeist
14 dec. 2020	Decemberbijeenkomst; ouders van	ja.keijzer@trinitascollege.nl	Leusden

Cocon

INHOUD

Van de redactie	Paul Kuiper	1
Van het bestuur	Jack Keijzer	2
Decemberbijeenkomst	Paul Kuiper	3
Voordracht Janneke van der Staay	Toon Tellegen	4
Bijeenkomst Almere 18 januari	- -	4
Even voorstellen....	Kim Gijsbertsen	5
Gedragscode FNG		5
Het verhaal van.... Nalini Bhoelai	Rien Verbiest	6
Straf doodslag omhoog?	Trouw, 15 januari 2019	9
Ieder zijn mening	Paul Kuiper/Wil Vreeburg	10
Wij herden ken onze dierbaren		11, 12 en 13
Gedicht: Als jouw naam klinkt	Michiel de Zeeuw	13
Het verhaal van Aswintha Dijkstra	Rien Verbiest	14
Schadefonds geweldsmisdrijven	Monique de Groot	17
Bezoek aan Johannesburg	Wil Vreeburg	17
Het verhaal van... Mike Oostinjen	Kim Gijsbertsen	18
DNA-detective		20
Onze vaste gastschrijvers:		
Onbekend, Bekend, Bekennend	Gert Jan Slump	20
Drugs, een octopus	Jan Bouman	21
OverLeven, verslag van de documentaire, Minke en Lucinda van de Ven		22
Agenda		24
Inhoud		21

